

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 2716/TBTT/CHBCI)

SỐ 159

12 TRANG 20 TỈ

TUẦN LỄ TỪ 14-4

ĐẾN 27-4 1971

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bép : MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
094++

CÓ ÂM MƯU PHÁ HOẠI ĐẠI HỘI BÁO CHÍ THẬT HAY KHÔNG.

Ngay từ khi Đại Hội Báo Chí còn trong giai đoạn chuẩn bị cho đến sau khi Hội Đồng Báo Chí được thành lập, đã có nhiều âm mưu trái ngược.

Một phía chống đối, cho rằng ban tổ chức Đại Hội đã vi luật, và sau đại hội, thì cho rằng Hội Đồng Báo Chí đã được bầu một cách bịp bợm, thiếu dân chủ. Một phía, từ các đoàn thể báo chí đã tham dự việc chuẩn bị Đại Hội, cho rằng Đại Hội đã được tổ chức đúng luật, Hội Đồng Báo Chí được thành lập theo thể thức dân chủ, và tất cả những ý kiến chống đối đều là xuyên tạc, phá hoại v.v... Vì những ý kiến đối chọi kể trên, nên làng báo đang có một sự rạn nứt đáng tiếc. Sự thật, cứ vô tư mà xét, người ta thấy cả hai phía đều

có một phần quá khích. Quả thật, Đại Hội Báo Chí 1971 đã được chuẩn bị trong một chiều hướng định đặt Đại Hội trước một sự đã rồi, không phù hợp với tinh thần luật quy chế báo chí. Nhưng nhờ có những sự chống đối đúng lúc và hữu lý, khiến ban tổ chức đã kịp thời sửa sai, để Đại Hội BC ngày 10-4 đã diễn ra đúng luật, ít nhất là về hình thức. Nhưng phải công nhận, thể thức bầu Hội Đồng Báo Chí rõ ràng đã thiếu dân chủ. Thành ra, dù có những người không vào được Hội Đồng Báo Chí, mà

chống đối, thì đó cũng là một lý do chính đáng, chứ không phải là xuyên tạc hay phá hoại. Nếu chọn thể thức bầu cử đơn danh, "đa danh lựa tuyên", hay nhiều liên danh nhỏ, để tất cả mọi đại biểu đều có cơ hội ứng cử, thì những người thất cử không thể nói rằng thiếu dân chủ hay bịp bợm. Nhưng đại hội đã chấp thuận bầu cử theo thể thức một liên danh quá lớn gồm 27 người với đủ 3 thành phần. Thời gian để lập liên danh tại Đại Hội lại quá hạn chế, chỉ có 20 phút. Với điều kiện đó mà lập nên một liên danh, nếu không có sắp xếp trước, thì họa có tài thánh. Vì

thể đã đưa đến tình trạng chỉ có một liên danh duy nhất ứng cử. Điều kiện ngặt nghèo trên khiến cho nhiều đại biểu muốn ứng cử mà không được, nên có phản ứng, là chánh đáng. Vì vậy, không thể coi là có chuyện xuyên tạc hay phá hoại Đại Hội Báo Chí và Hội Đồng Báo Chí, mà chỉ là những ý kiến bất đồng, đáng nào cũng có lý một phần. Ước mong làng báo sẽ bớt chửi nhau, nếu Đại Hội Báo Chí 1971 và Hội Đồng Báo Chí đầu tiên còn nhiều khuyết điểm, thì nên cố gắng làm cho nó dần dần khá thêm.

LIBRARY
UNIVERSITY
GONNELL
MAY 21 1971

ĐỐI LẬP VỚI NHÀ NƯỚC

Muộn còn hơn không

Miền Nam chúng ta đã sẵn sàng chuẩn bị công cuộc đấu tranh chính trị với cộng sản khi hòa bình tới chưa? Một giáo sư Chính Trị Học, và cũng là lãnh tụ cao cấp của một đảng phái đối lập có thực lực ở miền Nam, nhận xét với người viết: Chúng ta chưa hề thực sự chuẩn bị đấu tranh chính trị với cộng sản bằng việc làm. Từ thời ông Diệm đến nay, hình như các chính quyền tại miền Nam chỉ mới luôn luôn «đòi» đấu tranh chính trị qua cửa miệng mà thôi.

Đó là một nhận xét khá chua chát và đau đớn. Nhưng ít ra nó cũng gợi ghém được phần nào sự thực về cái gọi là «đấu tranh chính trị» ở miền Nam. Từ nhiều năm nay, không hiểu vì lý do gì, các nhà lãnh đạo tại miền Nam lại quá coi nhẹ công tác chính trị để chỉ đặt nặng khía cạnh quân sự. Quan niệm chống Cộng lầm lẫn này, được thể hiện qua việc chính quyền không thích đối thoại thẳng thắn với người dân qua báo chí và một vài phương tiện thông tin quảng bá khác. Đã không thích đối thoại chính quyền cũng lại không thêm (hay không biết cách) khai thác những công cuộc tranh đấu chống Cộng của mình. Thí dụ cụ thể về việc này là đã có nhiều chiến sĩ tham dự cuộc hành quân Hạ Lào về Saigon than phiền về lỗi lầm việc chậm chạp và tắc trách của bộ máy nhà nước đối với một biến cố quân sự rúng động thế giới do ta chủ xướng phát động.

Bởi những lý do trên, người ta sẽ không còn khó hiểu khi biết rằng, sau hơn mười năm chống Cộng, hiện vẫn còn nhiều người ở miền Nam chưa nhận thức được rõ ràng tại sao chúng ta phải chống Cộng. Cũng vì thế, miền Nam hiện nay mới nảy sinh ra những phong trào mệnh danh là «phản chiến» «ngụy hòa». Thật không gì mỉa mai hơn trước cái cảnh mệnh danh là chống bọn Cộng Sản đem quân xâm lấn miền Nam, gây biết bao cảnh tang tóc cho đất nước thì một số người trong chúng ta lại ồn ào, la lối ở hậu phương đòi «hòa bình tức khắc». Làm như thế là chính ta và đồng minh hiểu chiến lầm! Tại sao những người này lại không ra giữa cầu Hiền Lương tuyệt thực tự thiêu hay biểu tình để đòi Lê Duẩn và Phạm Văn Đồng ngưng tức khắc việc đem quân xâm nhập miền Nam? Phải chăng trước giờ họ đã không hiểu gì về nguyên nhân đã làm phát sinh cuộc chiến này?

Nhiều người cho rằng sinh hoạt chính trị miền Nam hiện nay sẽ đi nát bét là do lỗi ở chính quyền hết cả. Lỗi vì đã chót quan niệm cuộc đấu tranh chính trị với cộng sản chỉ bắt đầu thực sự cần thiết khi cuộc chiến đã chấm dứt. Vài tháng gần đây, hình như chính quyền đã nhận ra quan niệm sai lầm đó khi nhất quyết sửa đổi lại sinh hoạt chính trị tại miền Nam bằng những hành động cụ thể. Việc chính đảng lớn hiện đã xích lại gần nhau để cố thành lập một «Ủy Ban Phối Hợp Hành Động Chính Đảng» với sự ngầm khuyến khích tích cực của chính quyền. Ngoài ra một bàn tay nào đó của nhà nước cũng đã thành công trong việc mau chóng cho chào đời những «Phong Trào Yểm Trợ Tiền Tuyến» để nâng cao tinh thần các chiến sĩ và thêm phương tiện tích cực đối phó với những phong trào phản chiến, aguy hòa. Mới đây nhất, là thiện chí thúc đẩy việc triệu tập một Đại hội báo chí để đại hội bầu lên một Hội Đồng Báo chí. Nhìn vào thành phần những người vừa được bầu lên, mặc dù khó tính đến đâu người ta cũng phải công nhận rằng đây là một hội đồng tương đối có khả năng làm việc hữu hiệu, nếu sau này không bị chính quyền lung lạc... Mấy việc làm trên, đã ít nhiều chứng tỏ chính quyền hiện tại đã thực sự để tâm tới công cuộc đấu tranh chính trị, và muốn thể hiện nó ra ngoài hành động, dù cuộc chiến này chưa thực sự kết thúc. Công việc làm này tuy muộn nhưng còn hơn không.

Hậu sinh khả úy

Mới trải qua mười năm, đồng bạc VN đã nửa đường đi xuống một cách thật thảm hại. Hiện nay cơn lốc vật giá đã làm nhiều đảng quân công xây xâm mặt mày khi cầm tiền đi-phổ tìm mục giải trí. Giá một vé xi-nê hạng bét bây giờ là 80 đ, gấp 16 lần năm 60. Một tô phở 60 đ, gấp 12 lần. Một chai bia lớn bây giờ cũng gấp 10 lần khi trước.

Sự xuống dốc không phanh về giá trị của đồng bạc VN thường được quần chúng bình dân cắt nghĩa là tại vì ông nhà nước phát hành quá nhiều loại giấy bạc mới. Cách đây mấy năm, nhiều người đã giật mình thon thót mỗi khi thấy một lô bạc giấy in đủ các loại 100, 200, 500 hình các ông tướng nổi tiếng điều hầu của VN chào đời. Mỗi lần ra mắt đồng bào thân mến như thế, y như rằng các ông tướng này nhất quyết cấp dưỡng túi tiền của dân chúng Giao Chỉ. Bởi thế, không ai là không ngán các ông tướng điều hầu và cầu mong các ngài đừng xuất hiện thêm nữa.

Sau loại giấy bạc một ngàn sắp phát hành này bọn Con Ong xin đề nghị với những người có trách nhiệm nên chọn hình cụ Tồ Hùng Vương in ngay lên loại giấy bạc sắp sửa phát hành khác. Qua việc lựa hình trong quá khứ, bọn C.O thấy các vị quá đã có lòng hiếu thuận thật nhiều với tổ tiên. Còn gì ý nhị hơn khi dân chúng thấy hình ảnh của Đức Tả Quân ngự trên loại giấy bạc một tờ, Đức Quang Trung ngự trên loại giấy hai tờ và Đức Thánh Trần ngự trên loại giấy trị giá lớn nhất hiện nay là 5 bích. Luận theo tuổi tác thì Đức Tả Quân nhỏ hơn vua Quang Trung. Và ông vua bách chiến bách thắng này nhỏ tuổi hơn Đức Thánh Trần.

Bởi vì trọng tuổi hơn Đức Thánh Trần còn thật nhiều vị tướng điều hầu khác cho nên bọn Con Ong e rằng nếu chính quyền cứ phát hành giấy bạc theo cái kiểu kính lão đắc thọ này thì cho tới lúc có loại giấy in hình ông Ngô Quyền hoặc Bồ Cái Đại Vương có lẽ dân chúng Việt Nam đi chợ chắc phải gánh cả gánh tiền theo quá. Bây giờ nếu chính quyền nghe theo đề nghị của bọn Con Ong phát hành loại giấy bạc hai ngàn chẳng hạn, thì biết đâu chúng ta lại chẳng tránh được việc lạm phát tiền tệ vô cùng nguy hiểm. Đâu có vị tướng nào cao tuổi hơn cụ Tồ để thi sĩ Bích Huệ phát hành loại giấy bạc lớn hơn phải không các bậc «hải nội chư quân tử» của bốn báo?

Chỉ sợ rằng vì ngài thi sĩ Bích Huệ bản chất là một nhà thơ nên ngài thích mơ mộng làm những việc phi thường, chúng tôi bọn «hậu sinh» xứ Giao Chỉ là những bọn «khả úy». Bởi thế nên biết đâu loại giấy bạc một ngàn này chẳng in hình T.T. Nguyễn văn Thiệu anh minh của chúng ta, vì ông được chính TT Nixon nức nở khen là một một trong những chính khách tài ba nhất thế giới. Trong trường hợp có sự đảo ngược tuổi tác này có lẽ chúng ta sẽ được chứng kiến thêm ít nhất hàng chục loại tiền giấy trị giá lớn hơn loại giấy 1.000 mới phát hành. Trong hình những vị được đưa lên giấy bạc biết đâu chẳng có hình các đảng kinh tế gia tài ba của VN là Tổng Ngọc, Tổng Huệ. Càng hậu sinh càng khả úy mà lý!

Và lúc đó có lẽ giá trị đồng bạc của chúng ta sẽ giống đồng Mã Khắc hồi xưa của Đức. Nghĩa là 4.200 tỉ bạc VN sẽ đổi được một Mỹ kim. Chúng ta mà theo kịp được Đức Quốc thì đó là một niềm hạnh diện lớn cho các ông Tổng Huệ và Tổng Ngọc vậy.

ĐỐI LẬP VỚI NHÀ BẾP

□ LÃO DƯƠNG

THÁI KHẮC CHUYỀN, MỘT MÓN HÂM LẠI

Món đồ ăn đã lạnh thiu ra, muốn cho được nóng để ăn, cần phải hâm lại. Thái Khắc Chuyên, chính là một món để thiu, vừa được một anh quan ba về vườn của nước Mèo mang hâm nóng, để kiếm một chút danh tiếng.

Ở nước Mèo hiện nay đang có phong trào suy tôn anh hùng. Cứ tên lính Mèo nào giết được nhiều dân Giao Chỉ, được ra tòa, lãnh được một cái án, là có quyền được dân Mèo suy tôn. Thần tượng hiện nay đang nổi danh khắp thế giới là chú đồ tề Calley, đã có một thành tích rất oai hùng, là đã giết một loạt hàng trăm dân làng Sơn Mỹ.

Gọi chú là đồ tề tức là đã hạ giá người dân Giao Chỉ xuống hàng... đi bằng bốn chân, sẵn sàng được đưa tới phủ đê, hay «ba toa». Nhưng giá trị người dân Giao Chỉ đối với Calley chỉ đáng vậy. Tòa án Mèo đã phạt Calley một cái án khổ sai chung thân. Giết hơn một trăm người mà lãnh có cái án khổ sai chung thân đó cũng là một điều si nhục luật pháp.

Người nước văn minh đã có một định luật «Giết một người là kẻ sát nhân. Giết hàng trăm người được kể như là anh hùng. Tiêu diệt được cả nhân loại thì được coi là một đẳng vi nhân». Calley giết hơn một trăm người. Vậy hẳn phải là anh hùng. Kết tội một người anh hùng, đó là một điều phạm thượng. Vì vậy, dân Mèo bèn nổi loạn, đòi thả ngay người anh hùng. Ý dân là ý Trời. Chiều theo ý Trời nên Đại đế Nixon của nước Cờ Hoa cũng xin thả Calley. Thế là một chiều, tên đồ tề Calley bỗng dựng nổi tiếng khắp thế giới. Có danh là phải có tiền. Một nhà xuất bản đã trả Calley giá tiền một trăm ngàn đôn (đôn xanh đầy nhé) để mua tập hồi ký của Calley. Báo chí Giao Chỉ cũng dịch hồi ký của hẳn sang tiếng An nam để câu khứa. Tên đồ tề đã được phong thần, và rồi đây chắc sẽ được một phát huy chương. Biết đâu không nhờ tập hồi ký này mà Calley trúng một phát Nô.Ben.

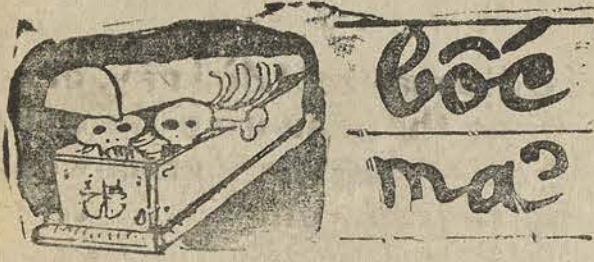
Thấy vậy, một anh quan ba đã về vườn bèn hâm lại món ăn Thái Khắc Chuyên. Thấy người ta ăn khoai cũng vác mai đi đào là thế. Anh lên Tiv Mèo, khoe rằng chính tay anh đã thủ tiêu Thái Khắc Chuyên bằng cách cho vào bao bố, lăn tòm xuống biển Thái Bình. Anh mong được ra tòa để được xử tội, may ra nhờ một bản án, sẽ trúng áp phe như tên đồ tề Calley. Nhưng không ngờ, trò của anh diễn ra, không hấp dẫn khán giả.

Vì hơn một trăm dân làng Sơn Mỹ là dân làng Sơn Thái Khắc Chuyên là 1 tên gián điệp cho Mèo. Đã làm cho Mèo, lãnh lương của Mèo, tức là đã thành một thứ Mèo con. Giết dân Giao Chỉ thì mới nổi tiếng, Giết Mèo con thì dễ thành sát nhân dám lên ngôi ghế điện lăm. Anh quan ba Mèo vì ngu quá, và cũng muốn nổi tiếng sớm nên đã làm một trò rất nhạt không câu được khứa.

Ở đất Giao Chỉ này ngày nào mà không xảy ra vụ Thái Khắc Chuyên. Anh chàng gián điệp này sẽ đi được nhắc tới chỉ vì vụ đơn phương ngưng oanh tạc Bắc Việt. Sự dư luận Giao Chỉ sôi nổi vì vụ này nên bày ra vụ Thái Khắc Chuyên để hướng dư luận về hướng khác làm nhạt đi vụ «đi đêm bí đi» là đơn phương ngưng oanh tạc. Chú quan ba cứ tưởng bỏ hâm lại món ăn thiu quá. Ăn vào không chừng bị té re...

Vậy xin có lời chia buồn...

TRANG

Sao lại «tình trường đầu» ?

Bữa sáng ngày 8-4 tuần rồi, một buổi đại lễ mệnh danh là «tổng kết chiến dịch về nguồn» đã được long trọng tổ chức tại Chương Thiện với sự hiện diện của ba ông quan cỡ bự và đồng thời cũng đều là đốc tờ xuất thân cả; như đốc tờ Hồ Văn Châm hôn danh Châm Râu, sếp lớn bộ tìm về mái nhà xưa; đốc tờ Phan Quang Đán và đốc tờ Nguyễn Tiến Hỷ hai nhà cách mạng từng phen vào tù ra khám cũng như từng va chạm huỳnh huych với bao nỗi nguy hiểm mà không có ngán nên hiện cũng được giữ chức thượng đại phu ngang nhau. Giữa lúc bầu không khí buổi đại lễ đang nghiêm trang, trong khi ba ông đốc tờ đang uy nghi ngự trên khán đài để lần lượt nghe dit của và đọc dit của., thì đạn pháo kích của bọn vi xi ác ôn còn đổ từ đầu bông nổ uỳnh rất gần, bụi bay mù mịt.

Lẽ dĩ nhiên dân chúng tham dự buổi đại lễ đã chạy như vịt, kể luôn cả phái viên Con Ong. Có điều may mắn là nhờ đượ khít bên khán đài danh dự nên phái viên Con Ong đã được dịp chứng kiến những nét hào hùng của ba ông quan đốc tờ. Hào hùng vì ba ông đã tỏ ra vô cùng can đảm, không thêm bỏ chạy tán loạn như dân chúng mà chỉ nhào xuống gầm khán đài nằm mẹp tại chỗ để tránh đạn pháo kích mà thôi.

Đặc biệt hơn thế nữa, giữa giây phút hung hiểm kể trên, quan thượng đại phu Phan Quang Đán mặc dầu đang nằm dấn mình xuống đất với hai tay hai chân uỳnh máy chữ lia lịa, nhưng ông vẫn không quên quát gọi bằng giọng vô cùng bệ thế : «Tình trường đầu ? Tình trường đầu rồi !»

Không nên cải chính mới đúng

Xã hội Anamta, trải qua từ thời Tây thuộc địa cho đến bây giờ đã trải qua lắm phen đổi dời, người dân Anamta đã từng bị lường bịp hại nhiều, nên dân chúng đâm ra có máu đá nghi di truyền, nhất là đa nghi các người cầm quyền cai trị. Bởi sự đa nghi như thế, nên mới có danh từ dân ngu, nghĩa là ngu tối chứ cóc phải Đại Ngu đâu nhé. Nhất là trong thời buổi các bùm bầy giờ, dân ngu lại càng ngu hơn, nhà nước biểu một đảng lại nâng nặc nghĩ ra đảng khác; nhà nước biểu có thì nghĩ không, biểu không lại tin tưởng là có. Rõ đúng là đen bạc như dân ngu vậy.

Cũng như cuộc chạy đua vào phủ đầu rỗng kỳ tháng 10 tới đây mặc dầu còn cả nửa năm trời dài đặc nữa nhưng dư luận dân ngu đã không ngớt bàn tán đồn đãi tùm lum hết ông này ông khác sẽ xung phong dự đua.v.v... Thậm chí thiên hạ còn cả gan rỉ tai nhau rằng chính ngài tề tướng đương kim cũng sẽ nạp đờ mặng nhập cuộc mới chết chứ. Chỉ tội nghiệp Ông Bửu Nghi sếp lớn ngành nhất trình của phủ tề ng, phải thảo công ngời thảo thông cáo bác bỏ lời đồn nhảm đó cũng như đi một đường thanh minh trong tiết tháng ba dùm ngài tề tướng là ngài chưa bao giờ có ý bất mãn với chức vị hiện thời cả ngài không hề nuôi mộng leo thang như những đứa tuổi mồm gán ghép bao giờ.

Nhóm Con Ong chê ông Bửu Nghi mần lớn mà còn dờ tâm lý quần chúng quá trời. Lẽ ra chả cần cải chính cái tà gì hết ráo, cứ mặc xác cho thiên hạ tha hồ đồn thổi rồi mãi cũng phải chán

Vốn là đũa nhất hơn thỏ để, phái viên Con Ong

cứ thắc mắc mãi không hiểu sao quan đốc tờ Phan Quang Đán lại réo gọi quan đầu tỉnh Chương Thiện làm gì lúc đó ? Vì theo lẽ thường tình của con người ta mỗi khi gặp gỡ từ thân sập sẽ ở trước mặt thì người ta chỉ có thói quen kêu lên hai đẳng sinh thành của mình để mong được tai qua nạn khỏi mà thôi. Hoặc giả vì người mần lớn nên quan đốc họ Phan đã có lối kêu cứu khác thể nhân thường tình chăng ?

Nghị Va Đơ Lin lấu quá

Sau một thời gian im hơi lặng tiếng, mấy bữa vừa rồi tên tuổi nhà nghị viên Va đơ lin Giáp Văn Thập mỹ danh «cò ô tô» bỗng lại nổi lên bều trên mặt giấy nhật trình nhờ quả thách thức cái bang Ngô Công Đức đầu võ lưới công khai... đặng cho chàng có cơ hội tẩy sạch nỗi hàm oan là không hề mưu nư đầu mã diện đốt phá tòa báo Tin Sáng

Trong quả thách thức này, nghị Va-Đơ-Lin nêu ra ba địa điểm dùng làm đầu trường : Diên đàn nhà hát tây, diên đàn nhà sấm Sài Gòn (dịch sát nghĩa chữ tây) và cầu nổi chợ Bến Thành. Không hiểu ý kiến đặng cái bang Ngô Công Đức sẽ ra sao, riêng nhóm Con Ong chưa chỉ đã nhận thấy rằng nghị Va Đơ Lin đã tỏ ra hết sức lấu cá khi nêu ra ba địa điểm dùng làm đầu trường kể trên. Không ai còn lạ gì nghị Va Đơ Lin từ lâu vẫn mơ ước đầu quân vô gánh cái lương miệt công trường Lam Sơn nếu cái bang Ngô Công Đức nhận lời đầu võ lưới ở diên đàn gánh hát thì có khác nào quảng cáo phước thiện cho đối thủ được mần nguyên trong dịp tháng tám này? Còn nếu Ngô cái bang nhận lời đến diên đàn nhà sấm thành phố dự đầu võ lưới thì thật đúng là dút đầu võ họng xe ô tô, vì nội chương mô lét và uest khí va đơ lin của nghị Thập tuần ra cũng đủ hạ đối thủ nóc ao để dàng rồi. Riêng địa điểm thứ ba là cầu nổi chợ Bến Thành cũng rứa, giữa chốn chợ búa đông đúc như thế cái bang Ngô công Đức địch sao nổi cái ống loa phóng thanh từng khét tiếng xưa nay là la hét rất lớn, rất hung hãn, đến nỗi hàng ngũ các anh em lơ xe đồ cũng còn phải chào thua rứa là.

đến tháng 10 này sẽ rõ trắng đen mấy hồi. Vì như trên đã nói, càng cải chính bao nhiêu dân ngu lại càng... ngu hơn, phiền lắm. Vì bằng công còn sờ sờ trước mắt, vụ giấy bạc r xin sập được soọc ti đó, từ mấy năm nay nhà nước chẳng cải chính hoài là «hồng có» đó sao?

Cái ghế sui nhất

Trong gánh cái lương nhà hát tây kể ra thì cái ghế nào cũng đều là ghế ngon lành cả, vì ít nhất một tháng cũng mang lại cho kẻ đặt mông dít lên nó hơn trăm xín lợi tức, chưa kể áp phe này nọ. Tuy nhiên, theo nhận xét của bọn châu rĩa tức là bọn thợ viết sán tin trên chuồng cu, thì có một cái ghế sui tận mạng, kẻ nào may mắn lằm cũng chỉ có thể đặt bàn tọa được một năm là nhiều, không thể lâu bền được. Ghế đó chính là cái ghế của ông vàng thoi Nguyễn quang Luyện vừa gạt nước mắt nhường lại cho kếp Nguyễn văn Thơ vậy.

Khốn nỗi, mặc dầu cái ghế «đệ nhị Chủ tịch» vừa nói sui sẻo như rứa, nhưng ngược lại nó cũng mang lại nhiều nỗi sung sướng lằm cơ. Chả thế dù chỉ còn 4 tháng phủ du là hết hạn công tra, nhưng nhiều vị đào kếp vẫn thèm nhỏ rãi, từng òm mặng chiêm đoạt từ trên ghế vự 15 ki vàng thoi xuất hiện bên trời Thái Lan.

Nhưng nay thì ván đã đóng thuyền, kếp Thơ đã trở thành sở hữu chủ cái ghế đó rồi. Bàn dân thiên hạ chỉ còn nước thăm van vái cho từ nay tới tháng tám kếp Thơ đừng gặp chuyện sui sẻo kiểu «bạch phiến vàng thoi» để thiên hạ khỏi đau tức cái lỗ mũi nữa. Thật mà!

Sâu răng muôn năm

Theo nguồn tin được các báo đăng tải tuần rồi sếp lớn sở máy nước đã chánh thức báo động rằng về uống nước Đồng Nai thiếu chất vôi nên chứa mươí phần trăm dân chúng Saigon hiện đang mắc chứng sâu răng trầm trọng.

Theo lập luận của giới lang tây, sâu răng tuy không phải là chứng bệnh nan y khó chữa nhưng nó cũng không kém phần nguy hiềm đến mạng sống người ta, chả hạn nếu để lâu không chữa đúng kịp thời nó sẽ lan ra cả hàm răng làm cho hết nhai cơm được nữa, sẽ tạo nên chứng thối mồm kinh niên và có thể làm đau bao tử, ung thư quái hàm vân vân...

Riêng phe lang ta thì lại có lập luận hơi khác về chứng sâu răng: Y lý ba tâu từ ngàn xưa truyền lại rằng «vạn sự giai do tại thân». Con người ta mắc chứng sâu răng cũng bởi cái chân thận kém, vậy phải uống thuốc bổ thận là êm.

Nhóm CO hoàn toàn đồng ý với lập luận về chứng sâu răng của cả hàng ngũ lang tây cũng như lang ta, và đồng thời nhóm Con Ong cũng cương quyết phủ nhận dư luận cho rằng giới thợ nhỏ răng có cửa tiệm hoặc đi dong đang mừng rỡ hết lớn trước nạn sâu răng bệnh trường mạnh mẽ này. Thật ra người đặng mừng rỡ nhất về nạn sâu răng bây giờ phải nói là các tầng lớp dân ngu khu đen cũng như bọn quan công Giao Chỉ đối rạch. Nhờ mắc chứng sâu răng trầm trọng, không thể nhai nhiều được chắc chắn người ta sẽ bắt buộc ăn ít đi, có nguyên nhân chính đáng để tự thất lưng buộc bụng bằng cách ngày hai bữa cháo hoa mà không bị mắc cỡ với bà con chòm xóm hoặc cảm thấy thương thân túi phận như trước nữa. Riêng khoản đượ cái cũng thế, chứng sâu răng sẽ là một cứu cách giúp cho những cặp vợ chồng nghèo có nguyên cớ tạm ngưng sản suất nhi đồng, với lý do: chân thận kém cần phải đình chiến kéo nguy đa!

Những sự việc vừa kể nếu quả sẽ diễn ra trong xã hội Anamta thì có một người buồn nhất :Đó là Ông Tổng Động Kinh vậy!

QUẠT MỒ

Lại cải chánh

Một bản minh xác của bộ tài chánh vừa khiến cho thiên hạ được dịp một cười bằng thích. Theo tinh thần của bản minh xác này, thì trong bữa trở về cố hương của ông Nguyễn khắc Dung, phụ tá ngài Tổng Huệ, rất là một sự lành mạnh chứ không hề chứa đựng một chút sù mớ ám nào hết trơn. Tại sản máy bay, quan phụ tá chỉ mang theo có r huê ly đựng áo quần lật vật và r chiếc cà táp đựng tài liệu sách báo đựng dẩn mà thôi. Cam đoan không có nói sai. Bằng chứng là nhân viên quan thuế đã chả buồn khám soát những hành lý đó. Ngay gian nó hiện lồ lộ ra ngoài mặt mà li ..v.v...

Nhóm Con Ong: Đúng như vậy, minh xác như vậy là bóc lột sự thật trần trường quá xá rồi. Xem như ông bạch phiến thì đủ rồ bừa về tới Tân Sơn Nhất ông bạch phiến cũng chỉ có r cái huê ly khiêm nhường nhưng vì đựng đồ quốc cấm nên phủ lỵ quan thuế đánh hơi ra ngay vô tại trận liền một khi. Còn quan phụ tá tài chánh ngài lành mạnh quá nên nhà đoan chỉ chào kính cái cụp rồi cấp tốc thông qua bởi lẽ... khám gì đây? Bộ tính mớ để ngựa sao?

DÙNG PIN ĐÈN

Hiệu CON Ó

DO XƯƠNG PIN VIÊN ĐÔNG CHẾ TẠO

Sáng • Bền • Rẻ

VĂN PHÒNG VÀ CƠ XƯƠNG

VĂN PHÒNG THƯƠNG MẠI

162, Lê Quang Liêm. CHOLON
ĐT. 38.498 — 50.190

83, Phùng Hưng CHOLON
ĐT. 37.719

HẾT ĐA UBAOTỬ

Thuốc nhập cảng ĐỨC QUỐC

ULGASTRIN : Trị ung loét bao tử, dạ, đau loét, bao tử. ULGASTRIN: Trị đau bao tử kinh niên và cấp tính, đau bao tử vì lo nghĩ quá nhiều. ULGASTRIN : Công hiệu chắc chắn.

Thơm ngon dễ uống Bán (tại các nhà thuốc Tây.

Các tướng ra ứng cử TT sẽ chọn 'cô dâu áo trắng' ...

DI ĐỘC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỘC

Cụ Nghị Giai đâu có lấy vợ mà CÔ EM KIỀU MỘNG THU CHUC ÁC

SAIGON.— Trên nhật báo tin Sáng ngày 14-4 có một Tin chia vui của nữ dân biểu Kiều mộng Thu, Bà Thu đã chúc cô Trần hương Lan con gái thứ của Nghị Sĩ kiêm ngoại trưởng Trần văn Lãm, với ông Đỗ quang Giai. Bọn Con Ong giết mình tưởng ông già Nghị Sĩ Đỗ quang Giai chơi trống bỏi, mà chơi lại chơi ngon lấy con gái ông Trần văn Lãm. Mà theo Con Ong biết thì giữa ông Lãm và ông Giai không có thuận nhau chứng cứ là có lần ông Lãm và ông Giai đã vạch nhau giữa phòng họp của khối Dân Chủ Xã Hội, ông Lãm chẳng hiểu bức việc gì đó nên nói với ông Giai, ông nói vậy là nói láo. Và cụ Giai đã nổi xùng: «Tôi từng này tuổi đầu mà phải đi nói láo với anh à». Ấy vậy mà không ngờ ngày nay có cảnh ông già Đỗ quang Giai lại đi làm hiền tể ông Ngoại Lãm. Bọn Con Ong đã chép sẵn hai câu thơ của Nguyễn công Trứ mong sẽ tặng cụ Đỗ quang Giai:

«Tân nhân dục vận lang niên kỷ ?

Ngũ thập niên tiền nhị thập tam»

Diễn nôm là trong đêm tân hôn, má hồng nằm kề bên tóc bạc, má hồng có ỏn ẻn: Anh Giai ơi (không phải anh Cao ơi) chẳng hay năm nay anh được bao nhiêu tuổi rồi hén? Và anh Giai đã mỉm cười phi phò đáp: « Năm mươi năm trước ta được 23 tuổi! Tức là năm nay ta 72 tuổi rồi.

Nhưng may thiệt may, bọn C.O nhìn vào trang chót báo Chính Luận của ông Nghị Đặng văn Sung mới biết, người lấy con gái ông Trần văn Lãm là con trai của ông Đỗ Quang Giai là Đỗ quang Năng, vì vậy bọn Con Ong vội vàng xé ngay bức hồng điều đã thêu sẵn hai câu thơ chữ trên.

Phải chăng khi ông Lãm chịu gả con gái cho con ông Giai chứ không phải ông Giai như em gái Kiều Mộng Thu đã chúc xỏ, là hai người đã quen đi những giận hờn ngày cũ. Nên nhớ là ông Giai ở trong Thượng Viện đã đứng trong khối Đối Lập

với chánh quyền, trong khi ông Lãm lại phụng sự cho chính quyền. Tinh hòa giải dân tộc và đoàn kết dân tộc đã báo hiệu rồi chăng? Tướng cũng nói thêm, ông Lãm là người miền Nam, có hai cô con gái đều gả cho người Bắc, người con gái lớn đã lấy ông phụ tá của Phó Vương là Đặng Đức Khôi.

Nên theo lớp Quân Trường vui học để nhớ 6 điều Hiến Pháp

SAIGON.— Học sinh Huỳnh quang Thuận đã được ông Biện Lý tòa sơ thẩm Saigon chuyên dùm đơn khởi tố của cậu qua tòa án quân sự, khởi tố một ông thiếu úy đã đánh cậu thâm tím mình mẩy và ngất đi tại trung tâm huấn luyện quân sự. Theo lời cậu thì ông thiếu úy này đã nọc cậu ra sân trước mặt nhiều tân binh quân dịch khác và hỏi: «Có phải cậu đã dám đánh một ông hiệu trưởng không?» rồi sau đó lấy cây đánh cậu tới chết ngất. Sở dĩ cậu Thuận tới gặp được ông biện lý vì cậu được ra tòa ký tên chống án trước đây cậu đã bị tòa xử ba tháng tù ở vì tội đánh ông hiệu trưởng trường Minh Phụng, và trong dịp này cậu đã cầu cứu ông Biện Lý sau khi trình bày nội vụ cũng phải trình bày hàng chục vết roi bầm tím trên khắp thân thể.

Cậu Thuận đánh thầy học tội đó luận lý Á Đông không tha thứ và cậu cũng đã chịu tòa xử phạt tù. Có thể bản án quá nhẹ giữa cái thời cần phải tạo dựng lại cái luân thường đạo lý này. Và phải chăng ông thiếu úy kia cũng cho rằng bản án quá khoan hồng đối với một kẻ vô giáo dục, do đó ông ta đã thấy mặt cho công lý và đạo đức Á Đông xử lại cậu học sinh Thuận một lần nữa bằng roi vọt. Nhưng ông ta đã xử tội hơi nặng tay, bởi vậy mới có chuyện cậu học sinh đi thưa ông thiếu úy.

Rất đồng ý là ông thiếu úy có quyền phạt nặng anh tân binh Thuận nếu anh ta phạm quân kỷ nhưng không thể có chuyện ông thiếu úy lấy cơ anh học sinh Thuận đã phạm tội khi còn là dân sự để đem ra đánh đập một cách tàn nhẫn. Con người

• Trước dịp may một đời này, đảng phái đang thi nhau ưỡn thực lực ra, để được lọt vào mắt mấy ông Tướng ra tranh ghế!

SÈ GÈNH—(Tin Độc) - Từ lâu nay làng báo Anamta đã tốn hao khá nhiều giấy mực để nói về cuộc chạy đua vào Đốc Lầu sắp tới đây. Những người chính thức và... bán chính thức sẽ tham dự cuộc đua đều thuộc giới ka ki như tướng Dương văn Minh, Nguyễn văn Thiệu Nguyễn cao Kỳ. Ngoài ba ông Tướng này bọn C.O chưa thấy ông cò còn ca vát nào loan báo sẽ ra tranh cử.

Về phần tuyên lữa cô dâu, Phó Vương Râu Kẽm (tạm gọi là nàng kiều Râu Kẽm Khiếp quá) bị thiên hạ đem gả lung tung xoe. Lúc thì với ông Minh lúc thì... ở vậy nuôi con?

Theo một nguồn tin còn nóng hổi thì mùa bầu cử Chánh Phó Vương tới

có lẽ Nàng Kiều Râu Kẽm một là sẽ giữ vai chông hai là sẽ về lái Tàu Bay đánh giặc vì cái chức Phó, chức nội trợ sẽ dành cho nhân vật dân sự.

Bọn C.O nghe đâu các đảng phái đang hớn hở thi nhau ưỡn thực lực ra cho to, để được đứng chung với mấy ông Tướng ra tranh cử C.O thấy lối sắp xếp như vậy cũng hay, vì nếu không, Đảng phái "thất nghiệp" mãi sẽ chán tranh đấu và làm cho sinh hoạt chính trị tại Anamta mất cả vui.

BÀ THOA ĐỌA... TỤT QUẢN QUÂN PHI LẠC

SÈ GÈNH (Tin Độc).— Trong một phiên họp khoáng đại mới đây tại Viện Tai Tiếng, Nữ Hoàng Nín Đé đã nhảy bổ tới tùm áo ông dân biểu Phi Lạc vì cho rằng ông Phi Lạc đã bôi bẩn bà. Sau khi chơi ông Phi Lạc vũ bão bằng cách xé áo, giũt tràng hạt đập bề cặp kính lão của ông Phi Lạc, Nữ Hoàng Nín Đé đã đem ngôn ngữ chợ cá Trần Quốc Toàn ra thân tặng đồng viện nhân tu nửa tục.

Hình như đánh như vậy Nữ Hoàng Nín Đé vẫn chưa.. thỏa mãn nên đã dọa sẽ tụt quần ông Phi Lạc ra xem chim cò ra làm sao mà hay cương ầu vậy. Nghe đâu một số dân biểu đã đề nghị hai dân biểu này muốn chơi nhau vì chuyện riêng thì mời khách sạn mà tụt quần nhau để Viện Tai Tiếng khỏi thêm tai tiếng.

BAR RESTAURANT NHÀ CHÙA

Giữa lúc các nhà hàng lớn ở Đô Thành Saigon Chợ Lớn đang muốn sắp tiệm vì bị đôn thuế má của nhà nước, thì có một cái bar restaurant Nhà Chùa trên đường Công Lý vươn phây phây hốt bạc. Lòng dưới hình thức nam mô a di đà phật cả mọi tổ chức đều gài vào om- com chay uống rượu... mạnh. Năm bô một xuất ăn với những nguyên liệu củ sắn, củ đậu, rau chuối không kể la ve Whisky thì quả thật là vô bờ Trong lúc ẩm thực lại có chương trình ca nhạc rất là xôm tụ các ca sĩ hát phước thiện cúng dường tam bảo, những bản nhạc thom như múi mít: linh mà em, mùa thu chết v.v... ái tình ra rít làm phật tử nổi hào khí phùng phùng.

Cứ cái đã này chẳng mấy chốc mà chùa ta lớn mạnh rồi rào và chẳng mấy chốc Đại Đức Tổng Thủ quỹ có dư khá nặng tài chánh và chẳng mấy chốc nuôi mấy em bé, nuôi chim cút, tậu đồn điền mấy tề ở Di An trồng bưởi cúng phật.

Nam mô a di đà phật quả thật sớ thuế đã xé ra để cho nhà chùa làm việc.

Hàng ngũ Q.Đ. ĐANG ĐƯỢC «TÂY Ữ» KỶ

SÈ GÈNH (Tin Độc). — Theo một nguồn tin có thẩm quyền, thì vụ Thiếu Ủy Nguyễn-Việt- Khiết tố cáo bọn tham nhũng tại Phú Quốc rồi bị chúng bao vây phải chạy về Saigon nhờ bọn C.O cầu cứu với chánh quyền trung- ương... đã được làm sáng tỏ. Ngay sau bài báo của C.O. Th.U Khiết đã được Thiếu Tướng TCT Tổng Cục CTCT can thiệp với ông Tổng Trưởng Quốc Phòng. Nhờ thiện chí của cơ quan này cùng với Nha Tổng Thanh Tra Quân Lực và Cục An Ninh Quân Đội nên 1 mặt lo bảo vệ an ninh cho Th. U Khiết, một mặt cho mở một cuộc điều tra kỷ lục, kết quả là sự thật còn động trời gấp cả ngàn lần những điều tố cáo của Th. U Khiết.

20.000 dân Huế xuống đường đòi chơi ông Tỉnh, vì ông tỉnh trả tự do cho 2 cán bộ Cộng Sản

HUẾ.— 20.000 dân chúng Huế xuống đường đòi hỏi tội ông Tỉnh Thừa Thiên và ông chủ tịch hội đồng Tỉnh này vì đã thả 2 cán bộ Cộng Sản. Hai cán bộ này là Lê Hải và Nguyễn hữu Xín chuyên môn hoạt động Kinh Tài cho CS. Theo tin tức thì ty Cảnh Sát Thừa Thiên theo dõi vụ này tới 8 tháng mới tóm được trọn 8 cán bộ kinh tài đó gồm 8 tên, nhưng Ty Cảnh Sát đã được lệnh của một sĩ quan cấp tá đặc trách Cảnh Sát vùng 1 bắt thả ngay, hơn nữa hai cảnh sát viên có công trong vụ theo dõi và bắt trọn 8 nhóm cán bộ kinh tài này đã được lệnh đi nơi khác.

Trước sự dung dưỡng kẻ nội thù, có sự can thiệp củ ông chủ tịch Hội Đồng Tỉnh Thừa Thiên, dân chúng Huế, những người chưa quên bao chuyện đau xót kinh hoàng

trong vụ CS đánh Huế hồi tết Mậu Thân đã ào ào kéo nhau xuống đường yêu cầu Tỉnh Trưởng Thừa Thiên từ chức, và đòi đuổi cổ Ông Chủ Tịch Hội Đồng Tỉnh. Ông Tỉnh Trưởng đã cao bay và chạy xa bằng trực thăng, còn ông chủ tịch Hội Đồng trốn biệt.

Có điều hay là các lực lượng quân sự và cảnh sát được lệnh đàn áp mọi cuộc xuống đường của dân chúng chống Cộng đã khoanh tay đứng im, vì chính họ cũng bất mãn trước hành động dung dưỡng kẻ thù và «trừng phạt» hai viên cảnh sát có công.

Chuyện này chưa biết đi tới đâu, không lẽ ông Chánh cả nước mới nói hòa giải dân tộc mà đã có những người vội vàng «hòa» ngay với kẻ nội thù.

NÓI LÃO MÀ CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi

Dàn đưa lất phất hạt mưa rơi

Chuyện đời đã chán không buồn nhắc

Thơ thần nghe ma kể mấy lời

VƯƠNG SĨ TRINH

Cũng phải

Tuần trước, trong mục này, GT có sĩ và bọn ma đầu trong những cơ quan có quyền cấp giấy cho thiếu niên VN du học ngoại quốc trắng trợn đòi nạp tiền mãi lộ. Vài ngày sau khi báo phát hành, GT gặp một ông bạn già.

Ông bạn già này của GT ở trong số người bị GT chửi rủa và gọi là ma đầu nói trên. Ông nói với GT:

— Tôi không tìm cậu để than thở, tả oán với cậu vì bị cậu chửi vợ đứa cả năm. Trong số những người phục vụ ở những cơ quan liên hệ đến du học sinh, chỉ có một số nào đó đẹp thôi, không phải tất cả. Tôi cũng nhìn nhận là quá thực có tình trạng đời bọn nhà giàu muốn cho con đi ngoại quốc phải nạp tiền mãi lộ

Nhưng tôi nhận mạnh đời «bọn nhà giàu». Mà bọn giàu tiền ở những thành phố của ta hiện nay bọn người nào! Họ đã làm những gì để có thừa tiền triệu cho con họ đi Ngoại quốc trong lúc chúng ta và đa số đồng bào đói khổ tiền kiếm được không đủ sống?? Những nhà phải có từ vài chục triệu dư trở lên mới tính chuyện cho con đi ngoại quốc nếu họ là nhà buôn họ phải buôn lậu phải là gian thương đã từng đầu cơ chợ đen tăng giá bất hợp pháp làm hại đồng bào nếu họ là quân nhân họ bắt buộc phải tham những nếu họ là công chức tất nhiên họ đã ăn hối lộ đã hối mại quyền thế. Tôi của những kẻ đó cao như núi, sâu như biển. Họ bóc lột đồng bào thì nay họ bị người khác bóc lột lại. Đó là công bình và hợp lý cho đồng tiền lưu thông.

Bọn gian ác ấy chỉ muốn đưa con họ đi ngoại quốc để trốn quân dịch, để con họ khỏi phải đi lính, khỏi chết như trăm ngàn con nhà nghèo nhưng sạch khác. Bọn đó bị đòi nạp tiền là đúng quá rồi, Cậu bệnh vực ai cũng được nhưng tôi tưởng cậu bệnh vực bọn gian ác đó thì cậu hơi... ngu đấy. Con cậu hay con tôi chẳng hạn... nếu được phép du học khơi khơi, cậu với tôi có tiền để cho chúng đi không??

GT thấy ông bạn nói cũng phải. Chúng ta chỉ bất mãn khi thấy có chuyện làm khó dễ thủ tục du học để làm tiền những gia đình cho con em xuất ngoại, nhưng chúng ta quên không nhìn lại bộ mặt thật của bọn bị đòi nạp tiền. Đúng thế. Nếu không là gian thương, không làm hại đồng bào, không bán gạo, thuốc cho Vi Xi, không tham những không hối lộ, người ta không thể nào giàu được ở cái xứ Giao Chi tan tành vì chiến tranh này, và trong 1.000 tên được bố mẹ có tiền cho đi ngoại quốc, có lấy nổi 10 đứa thực sự đi học không? Hay chúng chỉ đi để trốn lính? Đi để người khác chết thay cho chúng?? Đã có bao nhiêu thằng đi trốn như thế để sống phây phây bên Tây, bên Đức, để qua đó gia nhập bọn chửi rủa miền Nam, nơi nuôi sống chúng và cha mẹ anh em chúng?? Đã có bao nhiêu thằng du học chịu trở về trả nợ cho quê hương??

Cấm mẹ nó hết không cho thằng nào đi đâu hết. Cho được việc.

GÃ THÂM

Thằng «vua ma nớp»

Ma nớp vốn dĩ là nghề của chàng nhất là thời kỳ hân có trong tay một cái măng xét báo. Cả làng báo nghe danh hẳn thầy đều kinh hồn khiếp vía thấy hân đầu là phải né thật xa kính nhi viễn thị để xin hân hai chữ bình an. Ngay đến gã chủ tiệm Con Ong này đứng đầu hân cũng còn không dám bắt tay sợ nhiễm phải vi trùng «ma nớp»...huống hồ ai?

Nhưng từ cái đêm thằng «Vua Ma Nớp» gặp ma, bị ngã ngựa, ang thang lếch thếch anh em làng báo với tấm lòng bao la như biển Thái Bình lại thương xót hẳn tới gần vô về an ủi hẳn có anh chủ báo họ Dương còn

cho hân mượn đất để vẫn ôn vũ luyện, đồng thời để được đeo lại cái «mác» ký giả, khỏi mang tiếng là thất nghiệp, cầu bơ cầu bắt.

Ái cũng tưởng phen này thằng «Vua Ma Nớp» sẽ tu nhân tích đức, an hiện ở lãnh để chuộc lại các tội lỗi hồi xưa.

Nào ngờ «ngựa quen đường cũ», hễ có dịp là thằng «Vua Ma Nớp» lại nhảy bổ lên ngai vàng khè ngồi chễm chệ trở lại.

Dịp đó đã đến đến khi anh em làng báo nổi lên chống đối Đ.H.B.C vừa nghĩ thấy có mùi xối thịt thằng «Vua Ma Nớp» Nhào vô ăn có liền một khi. Hân cũng kỳ, cũng lên lút phản đối như ai, và còn to mồm hơn ai hết.

98 anh nhà báo cứng đầu cứng cổ tưởng bỏ nên cho hân nhập bọn cho vui. Bất đồ, tới hồi chung cuộc, phe Nghiệp đoàn thấy hân đứng là «Ngựa quen đường cũ» rồi, bèn gạ hân nhập bang... Và thế là thằng «Vua Ma Nớp» trở thành ông Hội Đồng!

Sáng hôm sau, 98 anh nhà báo bừng cơn mắt dậy mới hay là cả lũ đã C.C. cho thằng «Vua Ma Nớp» dài. Đau như hoạn.

Đau nhất là tên chủ báo họ Dương. Tên này bèn đuổi cổ thằng «Vua Ma Nớp» ra khỏi tờ báo.

Kết quả là trong cái Hội Đồng B.C. có một thằng điu phải là chủ báo cũng điu phải là ký giả, một thằng phi cầm phi thú cầu bơ cầu bắt một chăm phần chăm!

Trơ bồng bội tình

Loại bội tình này được dành riêng cho những vị mặt trơ trán bóng, đã hy sinh đóng góp sự hiện diện của mình vào trong liên danh mà người thụ ủy đang gây nhiều tai tiếng trong làng báo.

Ti dụ như những vị ăn bần cả nước đều biết, nhưng vẫn cứ tính khô, coi việc ăn bần như một điều kiện thiết yếu mà mọi ứng viên của liên danh vào Hội Đồng Báo Chí đều không thể thiếu. Mặt trơ trán bóng đến cỡ đó, nếu không được mẽ day thì quả là một sự bất công xã hội!

Ma nớp bội tình

Loại bội tình này cần lắm. Vì nếu không có ma nớp, đầu đến nỗi Hội Đồng Báo Chí gặp những rắc rối sau khi đã bầu xong Dĩ nhiên thằng vua «Ma Nớp» sẽ là kẻ đầu tiên phải được gán mẽday này, rồi mới đến những vị hứucông khác có thể còn nhiều loại mẽ day nữa, nhưng còn tùy nhu cầu mới đặt ra.

CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Ma túy và quân đội

Cách đây chừng hơn một tháng vài nhật báo ở Saigon loan tin: Bộ Tổng Tham Mưu QLVNCH vừa ban hành một Sự Vụ Văn Thư ra lệnh cho các cấp chỉ huy mọi binh chủng lập tức điều tra tìm ra các quân nhân nghiện ma túy và cho các quân nhân này ra khỏi quân đội. Tin trên ghi rõ là... quân nhân các cấp nghĩa là dù là binh nhì hoặc Tá nếu đang sự nghiện ma túy hoặc đã lâu hoặc mới toanh đều được mời ra khỏi quân đội liền một khi.

Tin trên, tuy nhiều chi tiết như thế vẫn chỉ là một tin đăng báo chưa phải là thông cáo chính thức của Bộ TTM. và tin trên lại thiếu một chi tiết cần thiết. Đó là số và ngày ban hành cái SVVT ấy.

Tin trên làm cho số quân nhân có oan nghiệt với ma túy trong quân đội thắc mắc, bàn tán nhiều. Bởi vì nếu quả thật Bộ TTM có quyết định như trên, sẽ có những hậu quả khá quan trọng mà các cấp chỉ huy cần biết trước để đối phó. Một trường hợp đáng thương, cần được giúp đỡ khuynh khích giải độc để làm lại cuộc đời chứ không thể bị quân đội xô đẩy cho ngã xấu thêm xuống hố sa đọa tự diệt của những người lính trẻ chẳng may vướng phải bệnh nghiện. Số lính trẻ nghiện ma túy này tuy không nhiều nhưng cũng không phải là không đáng kể là nạn nhân của một xã hội thành phố hư hỏng vì chiến tranh liên miên. Họ hoang mang trước số phận bi đát mà chiến tranh dành cho những người trẻ.

Họ lo sợ tương lai đen tối và họ lao đầu vào các cuộc trác táng để tìm quên. Với số lính trẻ đáng thương này, đuổi họ ra khỏi quân đội vì bệnh nghiện ma túy, tức là giết luôn đời họ.

Với số lính già đã sống từ 10 năm dư trong quân ngũ, mang bệnh nghiện, quyết định cho họ ra khỏi quân ngũ không phải là chuyện quan trọng. Quyết định này có thể áp dụng với số lính già n hưng nhất thiết không nên thẳng tay với số lính trẻ.

Và ta cũng không thể quên bọn con nhà giàu phải phục vụ quân dịch. Cha mẹ bọn này sẵn sàng chỉ bạc tề cho con họ được giải ngũ, được khỏi phải hành quân, khỏi chết. Nếu Bộ TTM cho lính nghiện ra khỏi quân ngũ, chắc chắn đó sẽ là cánh cửa mở rộng để cho bọn trốn nhiệm vụ ào ào chạy ra. Đó là chưa kể đến một số sĩ quan trong thời gian qua đã làm giàu được nhờ quân đội, ngân ký luật, sợ bị mắc tội ăn bần, tham những, đang muốn được trở về với đời sống dân sự để buôn bán, để hưởng thụ.

Cho những quân nhân nghiện ma túy ra khỏi quân đội là một việc nên làm, nhưng cần có kế hoạch để khỏi gây xáo trộn và nhất là cần phân biệt ra hai loại, loại đáng được giúp để giải độc và loại nên bỏ.

Số quân nhân có duyên nợ với Ma Túy đang mong mỏi Bộ TTM sớm lên tiếng giải thích về quyết định trên để họ hết thắc mắc.

ĐÃ PHÁT HÀNH KHÁP TOÀN QUỐC !!!

hãng SHOTGUNS 14 nhạc

- 20 bài ca hay nhất hiện đại với 20 ca nhạc sĩ trứ danh!
- Đặc biệt nhạc phẩm «*Điệu ru nước mắt*», đã gây chấn động thủ đô và «*Ký vật cho em*» của Phạm Duy do Thái Thanh ca đều do SHOTGUNS phát hành với kỹ thuật âm thanh độc đáo.

XIN HÒI TẠI: Radio Minh Châu (đường Lê Lợi) — Thương xá Tam Đa (Crystal Palace) Akai (dưới nhà) — Ngõ Hân 85 (đầu cửa thang lầu 1) — Hưng Lan 211 (lầu 1) — Nam Thanh 29 Võ di Nguy (Chợ cũ) và Nguồn Sống 142 Bùi Viện Saigon — Ở tỉnh xin hỏi các Đại Lý!

Tất cả khách Thủ Đô thanh lịch, hào hoa phong nhã đều nên đến...

CHƯƠNG TRÌNH SHOTGUNS

TẠI PHÒNG TRÀ

QUEEN BEE

Đề thưởng thức giọng ca tuyệt vời lời cuốn của THÁI THANH
HÀNH THÚY tiếng hát liêu trai vừa tái xuất giang hồ
ELVIS PHƯƠNG (độc quyền) — Gia đình PHẠM DUY (JULIE QUANG), NGỌC TUYẾT, PHƯƠNG HỒNG HẠNH, MỸ THẾ...
NHẠC CÁCH ĐỘNG CAT'S TRIO - CAROL - MAI LÊ HUYỀN
Ban AVT và IRÀN VÀ TRẠCH — SHOW QUỐC TẾ
Chương trình ca nhạc lịch thú do!

CHÈM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai nạn
Đạn đầu bắn xé giuom đầu chêm ruồi

VĂN-QUÂN họ THỦ

Cuộc tranh đấu của «đảng ta»

Ngày bầu cử T.T P.T.T và viện bên dưới sắp đến. Người ta bắt đầu thấy sự hoạt động rầm rộ của chính khứa. Trước đây, các vị này hoạt động trong chỗ kín, nay mới bắt đầu ra ngoài ánh sáng, chuẩn bị tranh đấu. Chắc là sẽ vui lắm. Xin chào mừng quý vị.

Con đường của các chính khứa được vạch ra như sau: Chức vụ tổng tông và phó tông tông thì khó nhá quá, khó qua nổi các «candidat» đương kim quá, vậy chỉ còn nhào vô viện bên dưới. Phía này thì yên tâm hơn, rậm rạp hơn, nhiều hy vọng hơn vì nó dễ vào và hơn nữa, các đối thủ hiện tại lại đang mắc nguy trong vòng buồn lậu. Cho nên, các chính khứa có nhiều cơ hội lắm, mừng lắm. Những bộ mặt tự nhận là «lớn» của các «đảng ta» sẽ nhào ra bằng thích. Bọn dân ngu lại tha hồ mà được nhìn, được xem quý vị tranh đấu cho chúng nó. Mới đây, phe Ấn Quang, mặc dù sự ông Huỳnh Quang tuyên bố không cho ra nữa vì rét trước các anh dân biểu buồn lậu, nhưng cuối cùng thế nào cũng vươn cho ra. Vì ra để còn bênh các thầy, các cha chứ, hoặc ít ra cũng kiếm chắc tí tiền... phiến, vàng cục chứ. Để bọn khác chúng xoi thì hại quá. Thế nên tất cả đều sẽ ra. Và hiện các chính khứa đang bồn ba tranh đấu hùng dũng lắm, mặt trận, đảng phái lại mọc thêm ra vùng vãi, lãnh tụ nào cũng có bộ mặt lớn, cũng cứu dân, cứu nước ra rít.

Nhưng chưa thấy lãnh tụ nào nhắc nhở tới 7 môn kinh tài của Tống Ngọc. Chẳng thấy các người hỏi thăm tới chuyện cơm cháo của bọn dân ngu khu đen. Nói tóm lại là chẳng thấy các người tranh đấu con mẹ gì cho chúng nó cả. Có nhẽ các người vươn tiếp tục nghĩ rằng việc tranh đấu thực sự (có xuống đường, có lựu đạn cay, phi tiễn...) là việc riêng của bọn sinh viên, học sinh, bọn thương phế binh, bọn khổ rách áo ốm thôi. Việc đó không phải của các lãnh tụ anh minh. Và lại các người cao hượng hơn, không tranh đấu vì miếng cơm manh áo. Những thứ đó tầm thường quá, bần tiện quá. Các người không ăn cơm, không uống đường, sữa... Các người sống bằng chiếc ghế cơ, bằng cách đón gió cơ. Đó mới là những thứ cao cả trên cõi đời này.

Cho nên, luận về tài khôn vật thì các chính khứa cũng ăn đứt hoặc ngang hàng với các đảng dân biểu. Chính khứa và dân biểu, do đó, được nổi tiếng là khôn. Các người sẽ chỉ tranh đấu khi có mùi bạc có ghế và nhất là, chỉ tranh đấu trong sự an toàn có biên lai cho phép của Bộ Nội Vụ. Chẳng hạn, khi bọn sinh viên học sinh xuống đường, bị ăn phi tiễn, lựu đạn cay thì chẳng thấy mặt mũi dân biểu, chính khứa đâu nhưng khi thắng lợi một chút là các đảng ấy nhẩy vào, đứng chụp hình chụp ảnh bằng thích. Hoặc giả trong những cuộc tranh đấu đòi tăng lương 134 xấp một tháng, tranh đấu cứu nguy cho ngân sách hành pháp tranh đấu cho ít chiếc ghế cài tồ là các đảng ấy tham gia nhanh như chớp, phát ngôn vãng cả nước bợt thối ra. Rồi lực lượng, mặt trận, phong trào thành lập cứ loạn cả lên. Rồi tiếp tân, rồi tuyên bố vùng vãi, làm bọn dân ngu cứ tưởng mình được cứu nguy đến nơi rồi, dân tộc khảm khá rồi. Gần đây, nhà lãnh tụ có khuôn mặt lớn Trần Văn Đôn có ưu ái mời bọn làm báo tới «xoi cơm cà dưa muối» để bàn chuyện cứu nguy dân tộc và cứu nguy ít chiếc ghế trong tương lai ở viện bên dưới. Nhà lãnh tụ cứ cứu nguy dài dài như vậy, dân tộc này sẽ dài thêm hàng thước đấy!

Người ta cũng còn nhớ, hồi trong năm «vua lao động» Trần quốc Bửu có thành lập một đảng đòi thay thế một đảng Cộng Sản của Hồ chủ tịch và ra tuyên ngôn rất đao to búa lớn nhưng nay

lại chẳng thấy gì. Đảng Cộng Sản nó vươn chưa được thay thế thành ra tên bí thư thứ nhất Lê Duẩn vươn còn tác oai tác quái ở đây khiến Tống Ngọc phải hoảng. Còn như nếu đảng CS được thay thế bởi đảng của «vua lao động» rồi thì chắc rằng Tống Ngọc sẽ phải trả lời nghị Đông như thế này: «Hãy đi tìm Trần Quốc Bửu và Nông Công Bình mà hỏi» Nào «vua lao động» đã thấy nguy chưa?

Trăm hoa cứt lợn đua nở

Điều đáng buồn là ở xứ này, không một nghề nào, giới nào mà không có đứ đờ. Nghề làm dân biểu, chính khứa thì khỏi nói đi rồi. Ngay cái nghề được coi là cao quý, lương thiện như nghề của mấy anh gõ đầu trẻ nay cũng chẳng còn đẹp đẽ gì. Có những thầy chẳng ra hồn thầy, trò chẳng ra hồn trò nên mới có những màn đánh đấm nhau, kiện nhau khiến cụ «Vạn thế Sư biểu» ở dưới suối vàng phải khóc rống lên. Trong khi, một nghề khác cũng cao quý là nghề viết văn, nói rộng ra là văn hóa, cũng lại có những tên ma đầu, ngu dốt, đại bịp nhẩy bỏ vào như nhà «đại học giả» Đỗ đình Quý, và mới đây, «thi bá» Trần đồng Vọng cùng các Lạc tìm xưa, tìm tiếng v.v, đều là những nhà «văn hoá lớn» làm thơ chửi bố niêm luật, sặc mùi cao đơn hoàn tán và có công khám phá ra «nền văn minh tuyệt đỉnh, rất hợp với trình độ nhà lãnh tụ văn hóa họ Mai.

Bây giờ đến nghề nghiệp của mấy anh viết báo như bọn C.O, một nghề được xếp vào đệ tứ quyền trong xã hội loài người, cũng không tránh khỏi có bọn chó má nhẩy vào. Nhất là từ khi ông nhà nước thâm hiểm mần cái trò «trăm hoa cứt lợn đua nở», cho ra hàng đồng những thứ báo quái thai, lách lách bóng trở nên hỗn độn và đầy những tai tiếng.

Đầu tiên là cái nạn lạm phát chủ báo. Anh chó nào cũng có thể nhẩy ra làm (chủ nhiệm, chủ bút) mặc dù hầu hết đều là những anh chữ nghĩa ăn đong, hoặc dốt đặc cán mai, trước đó có thể chuyên bán thuốc giang mai, hoặc đi buôn lậu, tức là những thứ chẳng liên quan một chút xíu nào tới văn chương chữ nghĩa cả. Nội khổ tâm nhất của bọn viết lách thật sự là phải ngồi chung với những anh đó, phải là đồng nghiệp với những chủ báo Lê Phước Sang, một thứ vua bịp ở cõi đời này. Điều đáng kể là vua bịp lại thành công trong nhiều võ lớn. Bằng cấp thì rất lem nhem nhưng nhờ bịp, người đã được bốc làm viện trưởng một viện đại học của các đệ tứ Đức Thầy. Sau đó, người còn nhẩy lên tới chức nghị sĩ nữa. Nhưng thế vẫn chưa đủ, người còn leo vào làng báo, làm thêm một phát chủ nhiệm, in báo khiêu dâm, chửi bậy những chiếc lá đa bự gần như bần mặt của người đề đầu độc bọn sinh viên vô tội. Người còn có thành tích nữa là, trong thời gian tranh đấu chống nhà Ngô, một chân người đi với anh em tranh đấu, chân kia người đi với mặt vụ, sau đó người báo cho mặt vụ vô hết các đồng chí. Trong khi các anh em này bị khện mèm người thì nhà «cách mạng» Lê Phước Sang đã cười hô hô mà rằng: «Tao làm thế để bọn mặt vụ nó tin!» Thành ra cách mạng thành công, người cũng có công, mà cách mạng thất bại thì người cũng vẫn có công.

Cái chó gì người nói cũng được. Cũng như khi nói chuyện với các đệ tứ Đức Thầy, người trịnh trọng lắm, ca ngợi Đức Thầy lắm, nhưng khi vừa vãng mặt họ là người phát ngôn: «Đức Thầy là cái con mẹ gì!» Bọn bạn bè của người đều được nghe như thế, không nói phịa đâu.

Thật ra, nói về các đảng chủ nhiệm làm báo là cái bây giờ thì dài lắm, mỏi lắm. Nào là thứ chủ nhiệm tờ kiêu Đinh Sơn, ra báo cốt để đi xoay bạc, in tên mình, tên tình nhân to tồ bở trên «manchette», tập đảng những bài luận văn lớp nhất rồi khi báo ngừng thì ăn quiet tiền anh em. Nào là thứ chủ nhiệm kiêu «đức vua

xuống giường» Nguyễn Trọng Nho, ra báo để chuẩn bị kiểm phiếu và lừa lọc anh em, báo bán ở thị báo cảnh sát bắt tổng thư ký đi lính, báo bị ra tòa thì bắt anh quản lý ở cở ra mà chịu... Những loại «chủ báo» bất lương và lèm bèm như vậy còn đông lắm, sẽ giới thiệu dần dần. Mới đây còn một anh ra báo «hậu chiến», chuyên bóc thơm các anh dân biểu buồn lậu và cả Tống Ngọc nữa, nhưng viết lách bết quá, chắc cũng ngòm như những thứ lá cải khác dù được Tống Ngọc và các anh buồn lậu, tham những chi bạc.

Những kẻ không muốn làm người

Chủ báo lạm phát, tức nhiên kéo theo nạn lạm phát kỳ giá. Có những anh chỉ nhờ có tí bà con xa gần với chủ nhiệm, xin được tẩm thẻ nhà báo là có quyền xưng là ký giả rồi, chẳng cần viết lách gì cả, hoặc có viết thì chỉ là ít bài «văn nghệ học sinh», văn chương chửa sạch lỗi văn phạm, chính tả. Những loại ký giả này đông như ruồi, đi đâu cũng thấy. Chẳng thế mà ông Thanh Thương Hoàng đã ghi tên được tới 400 mạng ký giả trong nghiệp đoàn của ông. Nhất thế giới!

Trong số 400 ông ký giả nói trên, may lắm có khoảng vài ba chục ông là ký thật, tức là có viết thuê và lãnh xin của chủ nhiệm. Còn bao nhiêu, chẳng ai biết mặt mũi ra sao. Nhưng đừng một cái có những màn nhậu nhẹt, đâm chém nhau trong quán nước, chửi bới nhau vì tranh gái, kẻ bị lỗ đầu xây trán lập tức la lối lên rằng «có kẻ hành hung ký giả, đàn áp báo chí!» Thế là ký giả vùng lên tranh đấu, đòi quyền sống. Cũng xuống đường, cũng tuyệt thực như ai. Cuộc tranh đấu giờ đây biến thành một trò hề bênh vực những tên con nít, híppi đu đàng. Hậu quả là những anh nhà báo thực sự nếu chẳng may có bị đàn áp bị khủng bố, phải đứng lên tranh đấu thì chắc cũng chẳng còn hiệu quả gì nữa vì tất cả đã bị bọn ký giả ma làm lố lăng hóa mất rồi.

Tuy nhiên đó mới chỉ là những tai họa do các bố ký giả ma hoành hành. Lại còn những tai họa do chính các bố ký thật gây nên nữa. Như vụ lem nhem bầu bán Hội Đồng Báo Chí hiện tại, vụ xây cất làng ký giả của Nghiệp đoàn ký giả Việt Nam. Trong những vụ này, có những bố đã đi theo con đường của các chính khứa, dân biểu, tức là cũng có những màn ma nớp, gian lận lường gạt, buôn bán làm ăn bần thủ. Hội đồng báo chí thì đưa vào toàn những thứ liên danh kiểu Nguyễn bát Lương, những anh chính khứa hoạt đầu kiểu Bùi xuân Giao. Làng Ký giả thì biến thành cơ nghiệp của những anh cai thầu «mượn đầu heo nấu cháo». Các bố Thanh thương Hoàng, Hồng Dương bỗng nhiên trở thành những nhân vật lẫy lừng trong các vụ làm ăn lớn, được nhắc nhở tới khá nhiều. Ta xưa kia là bạn của các bố đó nhưng nay thì nản quá. Có phải cứ ở đâu có hơi bạc là ở đó có tội lỗi chăng?

Nếu vậy, cuối cùng, có lẽ chỉ có bọn C.O, tự tự nhận là bọn sạch nhất nước, tục ti nhưng lại có thể tự hào là bọn sạch nhất nước. Vì không có tên C.O nào buôn lậu, tham nhũng, bịp bợm, ăn bần đê bị kêu là chó như các anh chị dân biểu kia. Bọn C.O vẫn là người, vẫn hiện ngang nhìn thẳng lên trời cao mà không một chút nào hổ thẹn. Nay, nếu có những anh viết lách nhưng đi vào con đường như bọn thì đó là các anh ấy đã từ bỏ thiên chức làm người để trở thành đồng loại với các anh dân biểu, không đày đọa gì với bọn C.O cả. Nghề làm báo vẫn là nghề đẹp trên cõi đời này.

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG

COTRACYN

- 2 TRỤ-SINH (antibiotiques)
- 3 KHÁNG-SINH (sulfamides)
- SINH-TỐ B12 (vitamine B12)

XIN NHỚ NHÃN HIỆU TRÁI TIM

Một tuần người Bảy ngày việc

● THIÊN KHÔI

Dân chủ Mỹ trên đường thoái hóa?

Nền Dân Chủ ở Hoa Kỳ dường như đã được xây dựng từ cả 1 thế kỷ nay, và các nước Á Phi nằm trong vòng ảnh hưởng của đồng đô la đều đang cố gắng xây dựng những nền dân chủ của họ theo khuôn mẫu dân chủ của Hoa Kỳ. Điển hình là Nam Việt Nam. Hoa Kỳ có Tổng Thống chế, ta cũng có vị nguyên thủ quốc gia được gọi là Tổng Thống. Hoa Kỳ có lưỡng viện quốc hội có Tối Cao Pháp Viện, ta cũng có đủ những cơ chế dân chủ đó. Nhưng nền dân chủ Mỹ là một nền dân chủ đích thực, còn nền dân chủ ta đã đạt tới mức độ đích thực hay chưa thì nhiều người ở đây đã nhận biết. Trong một chế độ dân chủ, ba quyền Lập pháp, Hành pháp và Tư Pháp đã được phân nhiệm rõ rệt, không có quyền nào lấn lướt quyền nào. Trong hiến pháp và trên lý thuyết thì vậy, nhưng trên thực tế, thường thường quyền Hành pháp bao giờ cũng có vẻ mạnh hơn hai quyền Lập và Tư Pháp nhất là ở các nước tiểu, nhưng mới đòi được độc lập, và sự xây dựng dân chủ còn đang ở những bước khởi đầu, thì hiện tượng Hành pháp «uy hiếp» Lập pháp và Tư pháp thấy rõ, nhiều khi tới trắng trợn.

Người Mỹ rất hành diện về sự vững chãi của chế độ dân chủ Hoa Kỳ, nhưng có lẽ sự hành diện ấy đang bị «hạ thấp» bởi một hành động mới đây của ông T.T Hoa Kỳ R. Nixon. Ông Nixon đã «tạm phóng thích» cho Trung úy Calley, người phạm tội giết 102 thường dân VN tại Mỹ Lai ngay sau khi một tòa án quân sự Hoa Kỳ xử chung thân viên trung úy này. Ông Nixon không những đã «xâm phạm» vào quyền tư pháp một cách trắng trợn (lời lên án của một nghị sĩ đảng Dân Chủ Mỹ) mà ông còn tuyên bố là chính ông sẽ đích thân tái thẩm vụ án Calley. Trước những hành động trên của ông Nixon, viên Đại úy Daniel là một công tố viên (ở Việt Nam quen gọi là ủy viên chính phủ) đã bất mãn và viết thư phản đối ông Nixon. Đại úy Daniel đã nói thẳng là hành vi chủ mưu đem chính trị vào tư pháp, nhất là quân pháp.

Hành động của ông Daniel phải nói là một hành động can đảm, là một ủy viên chính phủ lẽ ra ông phải «nhắm mắt» bênh vực quan điểm, lập trường của chính phủ, nhất là phải tận tình bênh vực quan điểm của người cầm đầu chính phủ, cũng là người cầm đầu cả nước. Bênh vực như vậy thường được trọng dụng hơn, nhưng ông Daniel đã không chịu vì chút quyền lợi cá nhân có thể có đó, mà bỏ quên cái liêm sỉ của một người trí thức. Một số lớn các Nghị Sĩ, Dân Biểu thường ở trong đảng Dân Chủ đã ca ngợi việc làm của ông Daniel, và lên án Nixon vi phạm Hiến Pháp, đã cố ý kéo lùi chế độ dân chủ Mỹ lại hồi sơ khai. Có Nghị Sĩ đã nói: «Nền dân chủ Mỹ đang trên đà thoái hóa».

Tại sao ông Nixon lại nhúng tay vào vụ án Calley như vậy? Phải chăng ông sợ những nhóm phản chiến Mỹ lợi dụng bản án này để làm xáo

uốn đất tư quốc gia Mỹ, ông có mặt cầm neo những nhóm phản chiến lại xuống đường thì ông sẽ không còn hy vọng gì có thể tái đắc cử vào tòa Bạch Cung năm sắp tới đây, do đó «vi quyền lợi cá nhân» ông đành nhắm mắt vi phạm Hiến Pháp Hoa Kỳ? Cũng có người cho rằng, sẽ đi ông Nixon có hành vi đáng tiếc như trên vì ông đã «lấy bệnh» ở những nước trong vùng Đông Nam Á, tại những nước trong vùng này, quyền hành pháp thường lấn lướt quyền lập và tư pháp.

Đã có nhiều tòa án tại các nước trong vùng Đông Nam Á, công lý đã đội nón ra đi nhường chỗ cho chính trị hiện ngang bước vào. Chính trị đã xử án và trong lúc xử, chính trị vẫn nhân danh cái gọi là dân chủ pháp trị... để xử nhẹ hay tha bổng những người thân Hành Pháp và xử thật nặng những kẻ chống đối Hành Pháp.

Được lời như cời tác lòng

Phái đoàn bóng bàn Trung Cộng đã chinh phục một Phái đoàn Hoa Kỳ qua Trung Hoa Lục Địa để đấu giao hữu, ngõ hầu thắt chặt tình hữu nghị Mỹ Trung, mặc dù quân lực Mỹ đang tham chiến ở VN để đánh bại bởi đàn em của Trung Cộng là CS Bắc Việt và Việt Cộng.

Từ lâu rồi Mỹ vẫn muốn có dịp để thắt chặt tình giao hảo với Trung Cộng nhưng chưa có dịp, nay được ngay Trung Cộng mời thì còn gì hay hơn, do đó tòa Bạch Ốc Mỹ sau khi được tin đã hoan hỷ đáp ứng lời mời, không những thế lại còn mời trả lại. Như thế là cả Mỹ và Trung Cộng đã «đem chính trị vào thể thao».

Nghĩ chỉ đau cho anh Trung Hoa Quốc Gia (còn anh VNCH cũng như anh Kampuchia bị đau lây, vì trong cuộc tranh tài ở Nhật, phái đoàn Trung Cộng đã nhất định không «so vọt» với các đấu thủ Trung Hoa Quốc Gia, VNCH và Kampuchia. Riêng với Trung Hoa Quốc Gia Mỹ đúng là kẻ «ngoại tình» Mỹ đã từng có ý muốn thu nhận Trung Cộng vào Liên Hiệp Quốc, và có thể khi cái thế đã tới, Mỹ sẽ không ngần ngại cho người anh em Trung Hoa Quốc Gia de khỏi ghế LHQ sau khi nhân danh vì hòa bình thế giới. Chưa thấy ông Tưởng giới Thạch phản ứng ra sao trước vụ mời qua mời lại này.

Khi bạn đọc Con Ong đọc những giòng này thì đội bóng bàn Hoa Kỳ có lẽ cũng sắp chấm dứt chuyến viếng thăm Hoa Kỳ, vì họ đi từ ngày thứ Sáu vừa qua.

Tôi sẽ chấm dứt cuộc tham chiến ở VN

Ông Tổng Thống Nixon đã đọc một thông điệp quan trọng trên đài truyền hình Mỹ, bản thông điệp nói tới chương trình rút quân của Mỹ ra khỏi Nam VN. Sau khi loan tin là ông quyết định rút thêm 100 ngàn quân từ nay tới cuối năm, ông đã nói tới lời cam kết của ông trong lúc tranh cử chức vụ Tổng Thống gần 4 năm trước đó là lời kiên quyết không tham gia cuộc chiến ở Nam VN nữa, và ông cho biết lúc này là ông thực hiện lời cam kết đó.

Chương trình Việt Nam hóa chiến tranh đã được áp dụng từ hơn hai năm nay rồi, dân chúng VN chẳng lạ gì, và quân Mỹ cũng đã lần lượt rút ra khỏi VN từ hai năm nay trong lúc cuộc chiến ở VN vẫn tiếp diễn và tiếp diễn với mức độ ngày một rộng lớn hơn.

Bản Thông Điệp rút quân của ông Nixon chỉ có mục đích là làm dịu đi một phần nào sức phản chiến của những phong trào phản chiến ở Hoa Kỳ, đồng thời nó cũng chỉ là một đòn tiền vận động tranh cử thôi. Dù sao thì dân chúng VN cũng ghi ơn người Mỹ trong những ngày người Mỹ đổ quân và trực tiếp tham chiến ở Nam VN, và dân VN cũng cảm ơn những lời khen ngợi quân đội VN một cách rất ngoại giao của ông Tổng Thống Hoa Kỳ.

Ông Hội Đồng bị bắt nạt

Thưa đó là ông hội đồng Nguyễn Văn Toán, tức là nhà văn Toán Ánh, chuyên viết về những cái sự gọi là thuần phong mỹ tục của nước Mít bốn ngàn năm văn hiến.

Hiện nay bố Toán Ánh là Hội viên Hội Đồng Văn Hóa giáo dục, đồng thời còn là giảng sư tại Đại Học Vạn Hạnh và Đại Học Văn Khoa Huế.

Nhà văn này cư ngụ ở cư xá Dân Sinh, đại lộ Cách Mạng. Trong cư xá có một khoảng đất trống trước hồ nước, dùng làm chỗ quay xe tu bin chung cho tất cả mọi ông lớn bà bé, ngoài ra lại còn làm nơi cho con nít chơi đùa.

Ông quan tư Châu Hữu Lâm và anh ruột ông là nhà thầu Châu Văn Nguyên cũng có nhà kế cận khu đất trống ấy. Thấy miếng đất ngon lành quá xá, vị quan tư bèn âm mưu với ông anh nhà thầu dựng cha nó lên một căn nhà theo đúng như luật Người cây có ruộng thì quan to phải có thêm nhà ở cho rộng rãi khang trang.

Toàn dân cư xá phản đối rùm beng. Ông Hội Đồng Toán Ánh cũng la làng, vì xây cất như rùa là bất hợp Pháp, chiếm công vi tư, ngồi xồm lên vương pháp của trào đình.

Một vụ tranh chấp đã diễn ra. Dân cư xá kéo ra triết hạ những cái gì mà ông quan tư và ông nhà thầu xây cất. Ông quan tư bèn tức tốc kêu gọi viện binh tới, có súng ống đang hoàng. Ông quan tư lại còn chỉ vào mặt nhà văn Toán Ánh mà mắng rằng: «Liệu cái thần hồn kéo có ngày ông cho đi khai hội mi-run!»

Dân chúng cư xá, hầu hết là xi vin nên hải quái chẳng một ai dám mó đế ngửa.

Nhưng chỉ có ông Hội Đồng Toán Ánh là cóc sợ. Ông kêu cứu âm làng nước. Kêu lên cả ông Chánh lẫn ông Phó. Chẳng gì ông cũng là ông Hội Đồng mà lại bị một đấng quan tư dọa xin tí huyết thì còn chi là phương diện Quốc Gia. Và chẳng ông Toán Ánh cũng không phải là tay vừa. Thời Diệm, ông còn tỏ chức xuống đường biểu tình rồi bị cụ Ngô cho đi tù, huống hồ là bị giờ!

Muốn con hay chữ phải yêu lấy thầy!

Một số phụ huynh học sinh ở Nha Trang, có con em học tại một trường Trung Học công lập có viết thư về cho Con Ong tả oán rằng, các Giáo sư phụ trách môn chính như Toán Lý Hóa và Sinh ngữ đều có mơ lợp dạy thêm ngay từ đầu tại tư gia hoặc tại một trường sở khác. Vào các buổi và ngày nghỉ với học phí từ 3 bò đến 4 bò một tháng.

Các trò có học tư thêm tại các lớp do thầy cô chúng dạy, khi tới trường công, bài làm thường được nhiều điểm hơn các trò khác vì:

— Bài giáo khoa cũng như bài tập đều được học và làm trước một ngày.

- Trình bày đúng ý muốn của giáo sư
- Dùng đúng chữ mà giáo sư muốn.

Thời buổi song hành kiểm tra và 7 biện pháp khôn lặn này trừ phi là giàu nứt đố đổ vách mới có tiền cho con em học tư thêm. Mà nếu không học thêm để củng cố đường tam bảo cho các thầy các cô kiểm tí tiền cơm thì con em lại bị điểm xấu.

Thiệt đúng là ếch làm khổ nhái, nhái làm tội ếch ương.

Trăm tội đổ lên đầu Tổng Ngốc hết!

Tuy nhiên, như vậy, thật thế nhưng mà, đầu sào, các thầy các cô ở Nha Trang cũng nên một vừa hai phải thôi. Thương tội học trò con nhà nghèo một tí một tí.

Có gì ấm ấm và lý thú bằng: mời nhau
dự tiệc tại tửu lâu TÂN SƠN NHẤT

Restaurant AÉROPORT

— Đề tiên người thân-tín xuất ngoại!

— Đề rước người ân-nhân hồi-hương!

Vừa giữ được giờ-giấc tốt-đẹp khi máy bay cất cánh;
Hoặc nồng-nàn đón nhau khi mới đặt chân về lòng đất MẸ.

Trên một sân gác mộng mơ của
tửu lâu AÉROPORT TÂN SƠN NHẤT

CÀM CÚM — SỐ MŨI — N HỨC ĐẦU

— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC

BẮP THỊT

HÁY UỐNG

RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu
Con Voi Đỏ

Nguyên tác: **HỒ ÔNG**
 Nhuận sắc: **TỬ HẠ**

Kỳ 11)

HỒI THỨ MƯỜI

Giành xôi thịt, đảng phái liên minh
 Quyết «chơi Hoa», Ân Quang hợp kín

Đây nói về một số đảng phái tại Nam Ngụ, trước kia đều vô ngữ khoe thực lực to ra rít. Có đảng cảm thấy thực lực... dài quá, bèn cắt ra làm hai ba khúc nhỏ và đổi lập nhau vung vít. Kịp đến lúc có mấy cuộc bầu cử, đảng phái ủa ra tranh ghế. Anh nào cũng tưởng rằng sẽ dứt được thực lực vào chỗ thơm như mùi mít; Nhưng qua cuộc thử lửa, thực lực yếu xiu, thua xa Sư, Cổ và Triều Đình. Từ đó đảng Phái bùm kín thực lực hết dám khoe.

Sau nhiều ngày nghiên cứu loại máy bơm thực lực, các đảng phái thấy không có kết quả, trong khi mùa cướp xôi thịt sắp đến. Cuồng quá, bèn liên minh!

Trong phiên họp bất thường tại một túp lều sang trọng, quy tụ 17 đảng phái nhón nhỏ tại Nam Ngụ, liên minh ta đã bàn rất kỹ về việc vật nhau với Ân Quang. Lãnh tụ Xi Gà Gộc của Lực Lượng Đoàn Kết Đại đưa ý kiến:

— Đoàn kết là đớp, chia rẽ là kền. Từ lâu nay chúng ta thiếu sự đoàn kết, nên đã thất bại trước Ân Quang...

Lãnh tụ Xi Gà Gộc chưa dứt lời cử tọa đã cất tiếng hát to:

Xích lại gần nhau chút nữa đi toa.

Người Trương Lê cầm đầu Phục Ngô Đảng rút phất ống tiêu thổi một đoạn *Đồ sol fa mi fa... sol đô sol fa mi đô...* rồi cất tiếng ngâm:

*Một cây làm chẳng nên non
 Ba cây chụm lại thành hòn...*

Đến đây dứt tiếng ngâm ngang xương và hỏi cử tọa:

— Đồ thành hòn gì?

Cử tọa la lớn:

— Thành hòn núi cao.

Trương Lê cười:

— Sai bét, thành hòn núi cao thiên hạ vẫn có thể đặt mìn phá được.

— Không lẽ lại thành hòn... cắt trâu?

— Đúng! Cắt trâu mới có cựa nào dám róc thịt. Mối có thể li lợm để thành công!

Cử tọa nhón nháo bàn tán, rồi đồng thanh lập lại:

Một cây làm chẳng nên non

Ba cây chụm lại thành hòn... cắt trâu!

Chưa hết sướng, đại diện 17 chính đảng rút vĩ ô-lông kéo bàn ở mẽ ly đời ta rất du dương. Trương Lê ra dấu tay cho cử tọa ngưng sướng, đoạn nói:

— Từ lâu nay Ân Quang đã âm thầm vận động cho gà nhà. Phen này chúng ta có bốn phen công dân là phải biến gà của Ân Quang thành gà... sống thiên, gà toi. Vậy các bạn có ý kiến nào không?

Cử tọa nhón nháo bàn tán, rồi mỗi kẻ đưa ra một ý kiến. Trình Cuộc đề nghị:

— Chúng ta gài người nằm vùng ở chùa. Minh cứ giả vô bụng bỏ rớt Tàu Vị Yêu hầu hạ các Sư, để các sư gõ mõ tụng kinh ủng hộ. Ân là chắc!

Lãnh tụ Xi Gà Gộc hỏi vặn:

— Như vậy vô hình chung chúng ta thành đây tớ của Sư rồi còn gì?

— Tét Công Gô! Làm đây tớ giai đoạn thờ chứ. Đắc cử rồi mình linh. Lúc đó các Sư chỉ có nước hân mà... đi tu.

Nói dứt, cất tiếng ngâm sáng tỏ đường lối:

Tò vô mây nuôi con nhện

Đến khi nó nhón, nó quện nhau đi

Tò vô ngồi khóc tí ti

Nhện ơi, nhện hỡi mây đi đảng nào?

Trong đám cử tọa có kẻ sượng quá la lớn:

— Tuyệt! Nhưng phải ngâm như thế này mới đúng: *Sư ngồi, sư khóc tí ti. Chính khừa ơi hỡi, con đi đảng nào?...!*

Cử tọa vỗ tay rào rào, chẳng khác những lúc Ngu Vương ra Viện Tai Tiếng đọc diễn văn. Trương Lê đập tay xuống bàn la lớn:

— Si lãng! Bây giờ chúng ta nghiên cứu thêm một số đôn mới. Vị nào có đôn đọc cử múa xem?

Trình Cuộc giờ tay:

— Vãn tôi!

Trương Lê hỏi:

— Lắm đôn thế? Múa đi!

— Có quái gì đâu. Chúng ta cứ việc thành lập ngay một phái đoàn đại diện 17 chính đảng rồi... đi thăm chiến sĩ!

Lãnh tụ Xi Gà Gộc gật gù:

— Có lý! Hiện nay chiến trường Lào và Kăm-Bu-Chia đang sôi động. Thăm chiến sĩ ăn khừa lắm. Nhưng tôi lưu ý các bạn là hễ có đi thì nhớ mang theo thật nhiều các vit dít đấy!

Người Phan. Ngô. Đồng của Quốc Dân Đảng Về Tròn cũng thi đua phát biểu:

— Có thể chúng ta nên tặng chiến sĩ cả ảnh nữa. Tôi thấy ở đây ai cũng có vẻ măng-giê phô tô ra phết.

Trương Lê lắc đầu:

— Đành rằng thế, nhưng chúng ta làm như vậy thì tiền đâu cho xuê. Hoa chẳng là... thu thuế dân, mà chúng ta thì có quyền hành chó gì để bắt dân đóng thuế cho chúng ta để in ảnh tặng chiến sĩ!

Phan Ngô Đồng bốp mẻo trán cóc nghĩ được đôn nào khác, mặt mũi thườn ra như gái ngồi phải cóc. Trong khi đó thì liên minh ta vẫn tiếp tục thảo luận về cách vô xôi thịt. Đặc biệt có một lãnh tụ đề nghị cho căng thật nhiều đảng-đờ- rôn nội dung chông bọn Bắc Ngu đến hời... thuốc cuối cùng, đờ; triều đình thực thi chính sách công bằng xã-hội v.v..

Kể tiếp đến màn tuyên người đề «gài» vào Chùa hầu hạ Sư Ông, bà Vãi. Các lãnh tụ chính đảng nghĩ rằng ông tác này rất thơm, vì được Chùa thương là coi như cái ghế ở Viện Tai Tiếng hết xây, Bởi lẽ đó các chính đảng đã tranh nhau được «trà hàng». Ân Quang. Trương Lê đề nghị:

— Ai cũng muốn làm công việc này, vậy tôi đề nghị chúng ta oản tù ti.

Phan Ngô Đồng phản đối:

— Không được, làm như vậy có vẻ hèn xui quá! Theo tôi thì mình nên chọn người nào có khả năng bụng bỏ, quét nhà, rửa bát. Chứ oản tù ti, rồi người may mắn được cử đi hầu sư, nhưng cóc có khiếu về điều đóm có phải là hồng việc nhón không?

— Nhưng ai có khả năng tí?

— Tôi! Chính tôi!

Thấy Phan Ngô Đồng định cướp chỗ thơm Cao Xuân. lãnh tụ Đảng Công Huê Đại Tiễn đăm đăm tức, nói kháy Phan Ngô Đồng:

— Anh tưởng ở đây chỉ có một mình anh là có khiếu bụng bỏ? Tôi này, Anh muốn biết khả năng của tôi ra làm sao cứ câu hỏi hời cụ Diệm thì biết. Nói thật với anh, Tôi là bậc sư của... Gia nô đấy! Đừng vội tưởng bỏ!

Sợ không khí căng thẳng sẽ gây bất lợi cho việc liên minh, Trương Lê vội nói:

— Chúng ta đều là những chánh khách lớn, Thành thử nói đến cái khiếu bụng bỏ là thừa. Chả thế mà chúng ta cũng đã từng thành công và làm chức quan to ở những niên cũ. Bởi vậy tôi đề nghị anh em tạm cắt cái khả năng bụng bỏ đi và chọn lựa theo một tiêu chuẩn khác. Anh em nghĩ thế nào? Lãnh tụ Xi Gà Gộc nhẹ gật đầu:

— Phải đấy. Tôi đề nghị ủy ban nên chọn những người có vợ đẹp! Nếu lẳng lơ được như bà Nghị Tráng Sáng thì càng hay. Mỗi khi thầy hát hời sẽ mũi vợ ta sẽ bôi dầu Cù Là vào lưng cho Thầy, còn ta thì cạo gió, bóp chân. Được chứ nhè?

Những anh có vợ trẻ đẹp hoan hô nhiệt liệt ý kiến thần sầu của lãnh tụ Xi Gà Gộc. Riêng những anh cách mạng đã nhiều, vợ gần thành cái giẻ rách bên bần khoản. Có anh hỏi:

— Vợ cả già rồi, vợ hai có được không?

— Được!

— Còn trường hợp không có vợ hay, con gái nhón thể vào ủy ban cũng chấp thuận chứ?

— Chấp thuận!

Tiêu chuẩn chọn lựa cán bộ đề gài vào «chùa dích» đã tạm xong. Liên minh ta bắt đầu thảo luận về việc đưa người ra tranh cử toàn diện. Khoản này đảng phái quên hẳn đảng... liên minh, cãi nhau như mò bò. Ông nào cũng đòi đảng mình phải có nhiều người ra. Người viện lẽ đảng ta có thực lực. Kể lấy có lãnh tụ nhà có uy tín to. Cóc đảng nào chịu nhường đảng nào. Thế là liên minh vỡ!

Việc này người đời sau có thơ chê rằng:

*Xích lại gần nhau một tí ti
 Keo sơn cóc gán, gán bằng tí
 Thịt xôi vừa người đã ủng ông
 Ghế ghế chừa ngồi đã biệt ly!*

Muốn biết đảng phái có hàn được tình xôi thịt hay không, đón coi hời sau sẽ rõ.

Đây nói về Thiền Sư Thích Huệ Bình, ngày kia đang ngồi nơi bồ đoàn chột mắt mây lia. Bền quăng dùi, vén áo cà sa đứng dậy. Vừa lúc đó Đại Đức Ông Lao chạy vào bẩm:

— Bạch thầy, có một số đệ tử Đức. Nghiệp «về chiêu hời». Thầy tỉnh thế nào?

Thiền sư Thích Huệ Bình im lặng một thoáng. Đoạn ra lệnh:

— Cửa chùa luôn rộng mở đón tất cả mọi người. Người cứ việc thu nhận, nhưng phải nhớ hời xem đám đệ tử Đức. Nghiệp có... giấy tờ hợp lệ quân dịch không đấy nhè!

Đại Đức Ông Lao vâng dạ, lui ra ngoài. Một lúc sau lại chạy vào thưa:

— Đệ tử đã xét hời giấy tờ, nhưng chúng cóc tên nào có giấy hợp lệ quân dịch cả.

— Vậy thì tổng cổ hết về Thành Quốc Tự ch^o giáo gian Đức Nghiệp... Liên đới chịu trách nhiệm

Đại Đức Ông Lao đi rồi, Thiền sư Thích Huệ Bình, tức Mục. Bất. Đồng Nguyễn Soái lâm bẩm: *Quái! Thường thì hai con mắt ta vẫn chửi bỏ nhau nhưng sao hôm nay chúng lại nhây tợn thế này...?* Nóng ruột, bèn gieo quẻ. Tính toán một hời, Thiền Sư Thích Huệ Bình nắm tay đấm mạnh xuống bàn, chửi: *Đá ôa! Hay cho lũ chính khừa dám lập kế trả hàng, lợi dụng uy tín Thành Ân Quang hòng cướp xôi thịt! Được rồi các con cứ vào đây, ta sẽ trong kế tự kể làm cho các con... vợ mất tất mang! chửi xong, lấy làm sướng Thiền Sư Thích- hời Bình nhích môi cười, đoạn táy máy hát:*

Ai bảo đi tu là khờ

Đi tu sướng lắm chứ?

Ngồi một nơi, phất ngọn... dài cui

Và miệng hát nghêu ngao...

(kỳ sau tiếp)

TỪ NHỮNG ƯU KHUYẾT ĐIỂM CỦA ĐẠI HỘI B C 1971 ĐẾN NHỮNG VIỆC ĐANG CHỜ H B BÁO CHÍ

• Luật báo chí có bị vi phạm không? Cuộc bầu cử Hội Đồng Báo Chí bịp hay không bịp? Có những người định phá hoại H.Đ.B.C không?

Mỗi nhà báo là 1 sự đoàn kết một người như Hồ Nguyễn Khánh mà cũng biết nói một câu như vậy chứng tỏ mỗi người bút quan trọng lắm. Mỗi người bút là một sự đoàn kết khi có hàng trăm sự đoàn kết, đánh nhau, cuộc chiến tất nhiên phải vô cùng rùng rợn.

Vì thế người ta không lấy làm lạ khi tất cả mọi người đều đồng ý cần phải có một Hội Đồng Báo Chí, nhưng hơn một năm sau thời gian luật định mới được thành lập. Và thành lập trong cảnh sóng gió bão táp.

Đại Hội Báo Chí năm ngoái bị vỡ vì các báo định kỳ, và nhật báo đánh nhau quá dữ dội. Phe nhật báo tuy quân số không đáng kể, nhưng vô khí tới tận toàn là súng công đồng, mỗi ngày bắn một phát.

Phe báo định kỳ quân số đông gấp bội phe nhật báo nhưng vô khí thô sơ toàn súng cá nhân, bảy ngày mới bắn một phát, có khi nửa tháng hay cả tháng mới khai hỏa một lần.

Rút cục, phe định kỳ ý vào quân số, dùng chiến thuật biến người, thế là phe nhật báo đành rút lui, Đại Hội tan vỡ.

Vì vậy, năm nay lại có Đại Hội B.C để thành lập Hội Đồng Báo Chí.

Thiện chí... vi luật!

Cái công to đã làm cho Đại Hội B.C năm nay tránh được đổ vỡ như năm ngoái, là quý vị trong ban chấp hành 7 đoàn thể báo chí đã xấp xệp với nhau trước, thỏa thuận với nhau về thành phần các báo định kỳ, chủ nhiệm nhật báo và ký giả trong hội đồng báo chí 1 năm ngoái, vì thiếu sự thỏa thuận trước như vậy, nên Đại Hội đã tan vỡ.

Nhưng cái thiện chí đáng quý của quý vị kể trên đã đi quá lộ, khiến nhiều nhà báo đã phải kêu âm lên là trái luật, và sự la hoảng đó rất có lý.

Đáng lẽ quý vị lãnh đạo các đoàn thể BC trên chỉ nên thỏa thuận ngầm với nhau, kết với nhau về tỷ lệ thành phần trong Hội Đồng Báo Chí, hơn là định rõ số lượng bao nhiêu, mỗi đoàn thể bao nhiêu ghế. Đàng này, quý vị đại diện 7 đoàn thể, có lẽ vì quá sợ thất bại, vì bị ảnh hưởng của sự tan vỡ hồi năm ngoái, nên đã bắt tay nhau làm ra một "nội lệ" mà nội dung trái hẳn với luật quy chế báo chí,

muốn đặt Đại Hội trước một sự đã rồi.

Ví dụ, đáng lẽ các đoàn thể báo chí chỉ nên thỏa thuận với nhau là số ghế phân chia cho chủ nhiệm và ký giả trong HĐBC ngang nhau, hay chênh lệch như thế nào, số ghế dành cho các chủ nhiệm báo định kỳ bằng bao nhiêu phần số ghế dành cho chủ nhiệm nhật báo v.v... rồi mỗi đoàn thể, chọn sẵn một số người (chọn nhiều hơn số ghế sẽ vận động đại hội chấp thuận) để sẽ ứng cử vào Hội Đồng Báo Chí và bản "nội lệ" chỉ nên coi như một công trình "dự thảo" sẽ đem ra Đại Hội thảo luận và chấp thuận sau thì những sự chuẩn bị này sẽ chẳng có ai chỉ trích được.

Nhưng các đoàn thể báo chí đã không làm như vậy. Bản "nội lệ" đã không có chữ "dự thảo" làm như một văn kiện chính thức sẽ đương nhiên được thi hành. Rồi các đoàn thể BC đã định trước số hội viên của HĐBC là 27 người chia cho chủ nhiệm nhật báo 8 ghế chủ nhiệm định kỳ 6 ghế và ký giả 13 ghế rồi mỗi phía về tổ chức Đại Hội chọn đúng số ghế kể trên coi như mọi chuyện đã thành chính thức trong khi chỉ Đại Hội (chưa họp) mới có quyền quyết định như vậy. Ví dụ Hội chủ nhật báo, sau khi chọn đủ 8 ghế, đã đăng báo nói rằng đó là những người được cử vào HĐBC (và việc đề cử là quyền của Đại Hội sau này).

Cứu vãn kịp thời

Vì những dự trù vượt quá khuôn khổ dự trù kể trên, nên có nhiều nhà báo đã phản ứng ngay. Sự phản ứng này có lý do, hợp lý và đúng lúc. Đáng lẽ những phản ứng trên phải được các đoàn thể báo chí đón nhận trong tinh thần sửa sai xây dựng, thì 7 đoàn thể lại ra thông cáo nói rằng những kẻ có phản ứng hữu lý kể trên là xuyên tạc và phá hoại.

Tuy nhiên, có lẽ cũng thấy việc làm của mình quá lộ, nên các đoàn thể báo chí cũng như cơ quan triệu tập Đại Hội đầu tiên là Bộ Thông Tin đã sửa sai kịp thời. Ví dụ, thay vì mời đích danh các đại diện ký giả đi họp theo một danh sách do các nghiệp đoàn ký giả đề nghị, thì Bộ Thông Tin đã phải yêu cầu các báo xác

nhận lại xem có đúng ký giả được mời đại diện cho tờ báo không, và nếu tờ báo muốn thay đổi, thì Bộ Thông Tin đành mời người khác. Và các đoàn thể báo chí cũng đành chịu gọi bản "nội lệ" là một bản dự thảo sẽ được ĐH thảo luận và biểu quyết chứ không đương nhiên thi hành. Phải nói ngay rằng, sự chống đối hợp lý của các nhà báo kể trên đã giúp một phần lớn cho đại hội BC thành công. Nếu không có sự chống đối sớm kể trên để kịp sửa chữa, đợi đến khi đại hội khai mạc rồi các vấn đề nguyên tắc mới được đặt ra thì chắc chắn cơ quan triệu tập là Bộ Thông Tin sẽ "trò tay không kịp", vụ đại hội sẽ tan vỡ. Chính nhờ sự chống đối kịp thời, mà Đại Hội đã thoát được hiểm nghèo.

Từ ưu điểm

Đại Hội Báo Chí năm nay đã tạm coi như thành công, nhờ một số ưu điểm:

1) Được chuẩn bị kỹ lưỡng hơn năm ngoái, do đó tránh được những đổ vỡ như năm ngoái.

Trong những chuẩn bị trước, sự thỏa thuận đạt được giữa báo định kỳ và nhật báo về tỷ lệ giữa hai hành phần trên trong HĐBC, là thành tích đáng kể nhất.

2) Hầu như tất cả mọi người đều thiết tha với việc thành lập HĐBC, nên Đại Hội mặc dầu kéo dài đến quá khuya, từ 3 giờ chiều đến 11 giờ đêm, mà số hiện diện vẫn khá đông đủ, chỉ có một số ít ra về vào phút chót, trước lúc bầu cử liên danh duy nhất.

3) Thành phần tham dự Đại Hội được "chuẩn bị" khá kỹ càng, nên trong nhiều cuộc biểu quyết, số phiếu đã giữ nguyên, điều này có vẻ thiếu dân chủ và đáng dị nghị, nhưng lại làm cho Đại Hội có thể tiến mau lẹ.

... Đến khuyết điểm

Cứ vô tư mà xét, cái ưu điểm lớn nhất, là Đại Hội năm nay tạm gọi là thành công, không đổ vỡ như năm ngoái. Nhưng lại có khá nhiều khuyết điểm cần tránh, để có thể tránh được những dị nghị, không gây chia rẽ trong hàng ngũ báo giới.

1) Khuyết điểm đầu tiên là Đại Hội có vẻ hấp tấp, có vẻ cố làm lấy được một HĐBC, khiến có người phê

binh là một H.Đ.B.C được thành lập theo kiểu "cưỡi ngựa chạy tang", là đúng.

2) Sự chuẩn bị Đại Hội "quá kỹ"; khiến cho những ý kiến xây dựng được nêu ra tại Đại Hội không được chấp thuận, chỉ vì nó khác với "nội lệ" được xếp từ trước. Thành ra, trên nguyên tắc, mọi việc đều do Đại Hội thảo luận và quyết định đúng luật, nhưng trên thực tế, hai chữ "tiền chế" vẫn có ý nghĩa.

3) Số lượng và thành phần Hội Đồng BC không hợp lý. Điều đáng dị nghị hơn cả, là số ghế dành cho ký giả thấp hơn số ghế dành cho chủ nhiệm, trong khi, trên thực tế, ký giả đông gấp 10 lần chủ nhiệm. Điều đáng buồn nhất, là khi biểu quyết về việc có nên tăng thêm ghế cho ký giả hay không, đã có ký giả phản đối lại việc tăng thêm ghế cho thành phần ký giả!

4) Thế thức bầu cử thiếu dân chủ, và ngăn cấm quyền ứng cử của các nhà báo độc lập không có chân trong các hội đoàn Báo Chí.

Đáng lẽ nên bầu đơn danh hay "đa danh hợp tuyển" nghĩa là ai muốn ứng cử cũng được, để các đại biểu cử tri toàn quyền lựa chọn ứng cử viên, có thể lựa chọn một người, hay tất cả 27 người cũng được, rồi 27 người có số phiếu cao nhất sẽ đắc cử. Còn bầu này, ai cũng có thể ứng cử, và cử tri đại biểu có thể lựa chọn từng người, không bị ràng buộc như lối bầu liên danh, phải loại bỏ cả liên danh trong đó có những người mình ưa, hoặc phải chọn cả liên danh trong đó có những người mình ghét.

Hay ít nhất, nếu không thể bầu như trên, thì cũng nên phân chia thành 3 liên danh tùy theo thành phần. Một liên danh chủ báo định kỳ một liên danh chủ nhật báo, và một liên danh ký giả. Như vậy, việc lập liên danh sẽ dễ dàng hơn, và cuộc tranh cử sẽ diễn ra Dân chủ, và hào hứng hơn.

Nhưng vì do những sự vận động trước, Đại Hội Báo Chí đã chấp thuận lối bầu theo liên danh gồm đủ cả 3 thành phần với 27 người. Với một liên danh quá lớn như vậy, việc thành lập liên danh rất khó, khiến khó có

thể tránh được tình trạng chỉ có 1 liên danh duy nhất, hạn chế việc ứng cử của các đại biểu (muốn ứng cử, phải có đủ 27 người), và do đó, có vẻ thiếu dân chủ.

Ngoài ra, với một liên danh quá lớn như trên, còn là một điều nguy hiểm. Ví dụ, cả liên danh bị mua chuộc, thế là "mất toib" cả Hội Đồng Báo Chí!

Thành ra, thế thức bầu cử trên cần phải sửa đổi.

Công việc đang chờ

Hội Đồng Báo Chí đã được thành lập, và vì các khuyết điểm trên, đã không thể tránh được những dị nghị, chống đối!

Tuy nhiên, "vạn sự khởi đầu nan", người ta hy vọng, trong việc thành lập HĐBC có nhiều khuyết điểm, nhưng là hội đồng đầu tiên, rồi dần dần, cái nhiệm kỳ sau sẽ khá hơn.

Hơn nữa, trên đời này chẳng có cái gì tuyệt đối. Điều quan trọng là rồi đây, HĐBC có làm được gì hay không, có đáp ứng được phần nào nguyện vọng của báo giới hay không.

Có rất nhiều việc cấp bách, đang đợi bàn tay của Hội Đồng Báo Chí.

1) Việc đầu tiên trên là phải làm sao chấm dứt ngay nạn kiểm duyệt trá hình bằng cách đục đẻo, khiến mặt báo loang lỗ như chó ghê, và là một sự phạm luật trắng trợn. Khi chưa có Hội Đồng Báo Chí, thì những vết loang lỗ trên mặt báo làm xấu chế độ. Có Hội Đồng BC rồi, mà báo chí vẫn còn bị đục, bắt chấp luật pháp sẽ là những nhát đục vào... giữa mặt Hội Đồng Báo Chí.

2) Việc thứ nhì là làm thế nào chấm dứt cảnh tịch thu báo một cách quá bừa bãi. Trong lịch sử báo chí trên khắp thế giới, không có nước nào xảy ra chuyện tịch thu báo quá gở như tình trạng đang diễn ra tại VN.

3) Quyền tự do báo chí và quyền xuất bản có liên hệ một thiết với nhau; Hội Đồng Báo Chí phải làm thế nào để chấm dứt ngang việc kiểm duyệt sách báo nấp dưới nhãn hiệu "phối hợp nghệ thuật".

Nhiệm vụ này còn nhiều, kể ra chẳng hết. Hãy chờ xem HĐBC làm ăn ra sao.

●●●

Cả kẻ dẽ nông

TÓ VUI HAY BUỒN

Hơn hết mọi năm, ngày giỗ Tò năm nay được tổ chức vô cùng trọng thể. Dù rằng chỉ được dự lễ giỗ Tò theo lối hàm thụ, nghĩa là ngồi nhà xem Tivi, nhưng tôi cũng mừng rạo, lũ con cháu, năm nay, còn nhớ tới nguồn.

Một điều ngộ nhiên cho mọi người là người phụ trách việc giỗ Tò, không phải là nhà văn hóa Lão Mai, tuy rằng trước đó mấy hôm, cụ và các đồng chí đã diễn thuyết vung vít về Tò, tặng cho đồng bào ta một họ Lạc, thêm lên đầu bá tánh. Trong ban tổ chức, chỉ thấy ba cụ già, khăn đóng áo dài, đưa mọi người lên bàn thờ dâng hương. Có nhiều kẻ lăm lăm nghĩ rằng, giá mà người phụ trách về tổ chức giỗ Tò là nhà Văn Hóa Lão Mai, thì thật đẹp và đầy đủ ý nghĩa. Nhưng việc đó, cụ Lão Mai không làm. Cụ chỉ thích tổ chức những buổi lễ như kỷ niệm ông Không Tử, một ông thánh của nước Tàu.

Trong kỳ giỗ Tò năm nay, cũng có kẻ đã nhắc lại ý kiến, là lấy ngày giỗ Tò làm ngày Quốc Khánh. Năm ngoái, ý kiến này cũng được đưa ra, nhưng ông Ngoại Ngó Ngần, dùng lời lẽ ngoại giao bác bỏ. Ông Ngoại cho rằng, ngày giỗ Tò là một ngày Âm Lịch, nên đối với dương lịch sẽ có một sự trôi sụt bất thường. Bởi vậy, các nước bạn của chúng ta, mỗi năm, sẽ không biết ngày nào là ngày Quốc Khánh để gửi thiệp hay phái đoàn tới chúc mừng. Chỉ vì sợ nước bạn phải buồn, nên Tò của chúng ta phải chịu thiệt thòi. Ông Ngoại thật là một người rất lo lắng cho nền ngoại giao Giao Chỉ, xứng đáng là một ngoại trưởng muôn năm.

Năm nay, cũng có người đưa ra ý kiến dùng ngày giỗ Tò làm ngày Quốc Khánh. Chưa thấy có một ý kiến nào phản đối. Tuy chưa được chính thức công nhận, nhưng học trò đã được nghỉ ba ngày, công chức, quân nhân cũng được nghỉ một ngày thứ hai, bằng với Người cày có ruộng, và hơn những kỷ niệm các đồng anh hùng Trần Hưng Đạo, Lê Lợi, Quang Trung vì những ngày kỷ niệm này không được nghỉ. Tò đã bắt đầu được coi trọng rồi... Nước Giao Chỉ chắc sẽ có một tương lai rất khá.

Ngày giỗ Tò năm nay được tổ chức một cách rất rườm rà, xum xuê hoa lá cành nhưng tôi không hiểu rằng Tò vui hay là Tò buồn. Cùng một ngày, mà có tới ba nơi giỗ Tò. Nếu muốn làm vui lòng tất cả chắc Tò phải long đong, chạy từ vườn Tao Đàn qua Sở Thú rồi từ Sở Thú ra Nha Trang. Nếu Tò ở lại vườn Tao Đàn, ngồi ngắm những nghi lễ ngoại giao, có đầy đủ mặt văn võ bá quan thì Tò sẽ mang tiếng là người phù thịnh. Còn nếu vào Sở Thú với Ông Trần Thế Minh, thì Tò sẽ phải ngắm nhiều khi hơn là người... Đi Nha Trang với ông Phó Kỳ và đám học trò, thì Tò phải chịu nhiều vất vả. Ba nơi đều nghĩ tới Tò. Chúng ta mà có ba Ông Tò, thì có phải tiện và gọn biết là bao nhiêu.

Chỉ riêng việc nghĩ tới Tò Hùng Vương mà cũng đã có sự khác biệt. Hình như, sự chia rẽ là một truyền thống

rất tốt đẹp của dân tộc Giao Chỉ. Ngày mới lập quốc, khi Lạc Long và Âu Cơ chia nhau mỗi người năm chục người con, người lên núi, người xuống biển thì sự chia rẽ đã được gieo mầm. Tới bây giờ đã mọc thành cây cồ thụ.

Không hiểu cuộc hôn nhân Lạc Long, Âu Cơ có phải là cuộc hôn nhân cưỡng ép? Tại sao không chịu dàn xếp để hai người tái hợp chịu hy sinh thêm một lần nữa? Đất để đô Phong Châu ở giữa vùng núi và biển thì Tò Hùng Vương của chúng ta đã theo cha hay theo mẹ?... Những chuyện truyền kỳ đẹp như những bức tranh viết về thời lập quốc ngày nay đã thấy vắng người kể trong những lớp học của trẻ nhỏ vì chương trình Võ Rừng không muốn con trẻ được biết cái thời "sông núi còn vang um tiếng thần". Ngày tôi còn nhỏ vì chương trình giáo dục của đế quốc nhưng cũng còn biết chuyện Sơn Tinh Thủy Tinh chuyện lông ngỗng đưa đường và mối tình thơ mộng Trương Chi Mỵ Nương. Bây giờ tuy rằng con cháu có được một nền giáo dục độc lập

nhưng ít có đứa nhỏ nào biết được chuyện về thời lập quốc. Hỡi ôi, con cháu chúng ta đã phải chịu lắm thiệt thòi. Nền giáo dục chưa được xây dựng bằng nền móng vững chắc, thì còn nói làm chi tới giáo dục sinh lý. Những giờ kể chuyện cổ tích cần thiết cho lũ nhỏ Trường Tiểu Học đã gần như mất hẳn, để thay vào đấy bằng những trò nhảm rất vô bổ và rất vô duyên. Như vậy thì con cháu dần dần quên mất Tò là cái chắt.

Tôi rất đồng ý với ông Phó Kỳ, trong việc dẫn đám học trò nhỏ đi xa thành phố Saigon, để chiêm ngưỡng giang sơn cầm thú. Đó là cách nhớ đến Tò nhiều nhất, này biển, này núi, này sông, đất nước này đẹp như thế, phần của cháu con là phải giữ gìn. Tám chục người học trò đã theo ông Phó Kỳ đi chơi trong ba ngày ấy, tôi chắc sẽ thành tám chục công dân gương mẫu. Bài học thương yêu đã được dạy ở một nơi đầy thiên nhiên, có biển có núi, chắc sẽ thâm sâu vào từng thớ thịt để rồi đây tháng năm cũng sẽ làm thành lớn dậy cùng với con người. Trong ba cuộc lễ, nhớ tới Tò Hùng Vương chắc rằng Tò đã ở với đám người này lâu hơn, tuy không có khói hương trầm nghi ngút và những nghi lễ phiền phức. Từ trên cao, Tò đã nhìn xuống và vui cùng với cái hồn nhiên tuổi trẻ. Núi và biển ở miền Trung nằm cạnh nhau. Nếu mà ngày xưa, Lạc Long và Âu Cơ có chia tay nhau để lên núi và xuống biển, thì với phần đất này, vẫn là hàng xóm, như vậy không còn gọi là phân ly. Biển như cánh tay hiền hòa mát mẻ của mẹ VN. Đám người ấy vui đùa rồi nhảy xuống biển, để cho cánh tay mẹ ôm chèo lấy tất cả, tằm vào người những đứa con chất muối mặn mồ hôi. Trước cảnh thiên nhiên hùng vĩ đó, thì con người không còn có thể giữ được tính xấu. Người nhiều chất suy tư về thời thế như ông Phó Kỳ, lúc đó cũng đã tạm quên hết, để sống lại với thời xưa, như một cậu học trò đầy mộng mơ trắng sao hoa bướm. Chỉ cần ba ngày tằm biển ấy, cũng vượt hết tất cả giá trị những bài diễn văn dài lê thê và những buổi thăm dân cho biết sự tình.

Thời Tam Quốc, Gia Cát Lượng đã khuyên Lưu Bị một câu. «Hãy để cho Tào Tháo chiếm lấy Trung Nguyên, để cho Tháo có được thiên thời. Nhưng cho Tôn Quyền đất Giang Đông để cho Quyền cái địa lợi. Còn mình thì chiếm lấy đất đai hai xuyên, để chiếm lấy cái nhân hòa. Khi đã có nhân hòa, thì rồi dần dần sẽ có được thiên thời và địa lợi.»

Chắc rằng ông Phó Kỳ cũng đã nghĩ tới điều đó. Nhưng cho Đại Vương cái thiên thời, tặng Big Minh cái địa lợi, rồi cố dành cho mình cái nhân hòa. Nghĩ đến Tò một cách chân thành như thế, tức là đã đặc nhân tâm nhiều lắm rồi đó vậy...

Tôi mong rằng đây, không phải chỉ có ba ngày giỗ Tò người ta mới nghĩ tới Tò. Mấy tháng nghỉ hè dài dằng dặc sắp tới, nên đưa học trò đi coi phong cảnh của đất nước. Ngũ Hành Sơn oai hùng miền Đà Nẵng, Hòn Vọng Phu trên đỉnh đèo Cả Tuy Hòa, núi biển Hà Tiên di tích giòng họ Mạc Cửu, chính là những nơi cần cho đám học trò biết tới. Nếu đường xá được an ninh tôi đề nghị cho đám học trò được tự tổ chức du lịch bằng đường bộ, thích ở đâu thì ngừng ở đó khắc lên vách núi những giòng lưu niệm ngày thơ, cuộc sống tập thể trong hai tháng trời sẽ dạy cho con người yêu thương nhau hơn «Như một hạt giống của Trời được gieo ra khắp muôn phương. Khi mọc cây nở hoa đẹp kết trái lành chính là lúc ta nên tạ ơn Trời».

Những nghi lễ rườm rà, không hợp với tâm hồn chất phác đơn sơ của Tò. Tôi rất buồn, khi nghĩ tới, đã mấy năm nay, bàn lui bàn tới, mà cũng chưa xây dựng được một ngôi Quốc miếu, làm nơi Tò trú ngụ, để cho con cháu có một chỗ sùng bái khói hương. Có ích gì đâu, khi thêm cho giòng họ một chữ Lạc để làm dáng cho giòng dõi Lạc Hậu, Lạc Tướng?... Hãy nghĩ tới những điều thiết thực là dạy cho con cháu yêu Nước, thương giống nòi, đó mới là nghĩ đến Tò.

Tôi rất lấy làm hãnh diện khi thấy đã trải qua cả ngàn năm nô lệ mà màu da tôi vẫn vàng, tiếng nói nước tôi chưa mất, phong tục nước tôi vẫn còn, và hàng năm, vẫn còn có những người nhớ tới ngày giỗ Tò. Ông Tò của chúng ta chắc linh thiêng lắm, nên đã bảo vệ chúng ta chưa mất gốc. Nhưng phải làm sao cho tất cả chúng ta đều phải nhớ tới Tò, chứ không phải chỉ có một số người lười thú... về nguồn.

Bắt đầu từ năm nay Tò Hùng Vương đã có thể nở một nụ cười...

● CỬU SỪNG

Đại học của Đảng

Vàng, ở đất Thần Kinh, nơi có sông Hương uốn Ngự, và có cái sự nằm đờ rất mê li nít, nên Đại học đang tiến tới chỗ thành một hệ thống tổ chức đảng đoàn.

Không phải đảng Nhà Nước mà là cái đảng Đít Vịt.

Đảng này đang bành trướng một cách ra rít ở trong các phân khoa, nhất là trong Văn Khoa bởi lẽ Phó Khoa trưởng Văn Khoa là Giáo sư Nguyễn Đình Hoan, có cái mác Đít Vịt to to mẹ đeo ở trước ngực.

Thiết tưởng cũng đừng nên nhầm lẫn giữa ông Hoan nọ mí li ông Hoan kia. Nền đại học Huế có tới 2 bố Nguyễn Đình Hoan lận.

Bố Nguyễn Đình Hoan giáo sư Anh Văn, khoa trưởng văn khoa mới là dân Đít Vịt, còn bố Nguyễn Đình Hoan giáo sư Sư Phạm, Tổng thư ký viện Đại Học thì lại thuộc cái đảng Bảo Hoàng.

Một bố thì Bảo Hoàng hơn vua, còn một bố lại suy tôn Đảng r cách rưng rợn, với cái khẩu hiệu là «Đảng trên hết», Đít Vịt sẽ thống nhất giang hồ, muôn năm trường trị, phước thọ tề thiên, hóa cho nên cái nền văn khoa hiện nay có nhiều sự bí bết ghê lắm!

Người ta đã tuyên giảng nghiêm viên phụ khảo ngay trong những thành phần cử nhân vớt để lập một tổ chức ở trong trường về cả Giáo sư lẫn Sinh viên thành một cơ sở hoạt động cho Đảng. Người ta cũng chả bao giờ dám mời những Giáo sư có tài, có bằng cấp cao ở Saigon ra Huế dạy.

Mỗi khi có đề nghị tuyển Giáo sư, thì người ta cãi nhau um xùm như vỡ chợ. Không những chỉ riêng ở Văn Khoa, mà ở Y Khoa hay Luật Khoa cũng vậy, bố nào cũng bảo thủ, cũng cố ngai vàng theo đúng chính sách cá nhân chủ nghĩa và địa phương chủ nghĩa.

— Không có mời ai hết! Chúng tôi có thừa khả năng diu dắt các sinh viên. Những người có bằng cấp ở Mèo ở Tây ở Đức thì ăn nhằm gì!

Nhưng cũng có bố quá thiệt thà thì lại nói toạc móng chó ra rằng: Họ có bằng cấp cao nếu mời họ về chúng tôi hẳn rằng điều khiển họ bị chứ?

Khoa trưởng Văn Khoa là giáo sư Nguyễn Văn Quới. Bố già này hiền như bụt. Khi mô cũng mũ ai che tai, ai muốn mần chi thì mần miễn là để cho tui được yên thân! Mỗi lần thấy các đồng chí Đít Vịt hò hét bố già hãi lắm. Chỉ sợ bị Đảng hạ bệ.

Người ta được biết rằng, nhà nước Mèo có viện trợ cho nền Đại Học một số tiền là 300.000 tỉ để lập một thư viện ở trường sư phạm.

Nhưng nghe đầu từ lâu rồi, người ta vườn chưa thấy sách vở chi hết, có lẽ rằng các sinh viên ở cố đô ham đọc sách ghê quá. Có bao nhiêu sách của thư viện họ mượn hết trơn hết chọi!

Và đại học của heo

Năm ni là cái năm con Heo, nên chi nền Đại Học Huế cũng bèn phát động một phong trào nuôi heo rất rầm rộ, để tiến tới tự túc tự cường, sau khi kêu khan cò xin tự trị không được.

Khoa trưởng khoa học là giáo sư Nguyễn Văn Hay đã đích thân đứng ra phát tay phát động vấn đề nuôi heo. Mỗi giáo sư phải có một cái chuồng heo và nuôi ít ra là dăm bảy con heo nái, để cho nó đẻ bừa để bãi vung vít như chim cú vậy.

Giáo sư Hay, bởi lẽ tên là Hay nên mần cái chi cũng phải hay, phải khéo và phải giỏi.

Ông đã sang tận bên Mèo để nghiên cứu vấn đề nuôi Heo, và nhờ cái đầu óc khoa học, ông đã tính ra rằng, một giáo sư có một cái chuồng heo, thì 15 Giáo Sư sẽ có 15 cái chuồng heo. Heo là một giống vật hay ăn chóng nhớn lại đẻ sồn sồn, mỗi năm hai lứa, mỗi lứa hàng chục con.

Với cái đà ấy, chỉ trong vòng hai ba niên, nền Đại học nhờ sự nuôi heo có thừa sức để tự lực cánh sinh được.

Viện Đại Học có một giảng đường. Và giảng đường này có tới hai ngàn chỗ ngồi. Nhưng các Giáo sư và Sinh Viên ở Huế khó tính ghê lắm. Mèa nóng chề là nắng chiếu vô, ngồi chịu không

nổi. Còn mùa lạnh thì lại biếu là gió thổi lồng lộng rét thấy mồ. Ngồi một lúc sẽ bị cảm mạo phong hàn chết lẩn quay.

Bởi thế, người ta phải biến giảng đường thành võ đường để cho Sinh viên luyện võ, ngõ hầu sau này sẽ trở nên những người văn võ toàn tài, lên ngựa cầm súng, xuống ngựa cầm búa.

Nhưng rồi cũng chả có ma đại nào tới luyện. Bị chửi ở Huế, thóc cao gạo kém, luyện võ để ăn khoẻ như vằm, đào mồ ra gạo mà ăn. Rứa là giáo sư Hay lại phải biến võ đường thành chỗ nuôi Heo.

Thừa đó thiệt là một sự nhất cử đại tiện vậy. Nước ta hiện nay có tới 5, 6 viện Đại Học. Nào là Đại học Saigon, Đại học Đà Lạt, rồi Huế, Cần Thơ, Vạn Hạnh, Hoà Hảo, lại sắp có Đại học Đà Nẵng, và mai một Đại học Cao Đài.

Muốn tự lực tự cường tự do tự túc để khỏi đi vô con đường tự tận tự tuyệt hãy noi cái gương nuôi heo của Đại học Huế.

Tài tử Đoàn Châu Mậu tự tử vì má Thanh Lan!

Hãy hình dung một người đầu tóc bạc phơ mặt mày ngơ ngác quần áo sộc sếch chân giẫm đất chạy phăng phăng là tuy líp qua một cánh rừng già bất chấp cả gai góc rồi tiến tới bờ vực thẳm và pờ lờng đồng xuống đó một phát.

Từ bờ vực nhìn xuống phía dưới xâu thăm thẳm.

Ấy thế mà Đoàn châu Mậu đã nhào xuống không một chút ngần ngại.

Cũng may là phía dưới có tới 12 bố Cảnh Sát Dã Chiến căng sẵn một cái lưới to tướng, nên Đoàn châu Mậu chỉ bị xây xát da thịt chút xíu và không đến nỗi ngum cú tí.

Thừa đó là 1 cảnh trong cuốn phim Lệ Đá của hãng Cinévína sản xuất, mà đạo diễn là mít Võ Doãn Châu, tốt nghiệp trường cao học Điện Ảnh.

Trong phim Lệ Đá, Đoàn châu Mậu thủ vai người chồng của má cô Thanh Lan.

Thanh Lan và bà mẹ cùng đóng trong cuốn phim này.

Võ Doãn Châu là một đạo diễn đẹp trai hơn bất cứ một tài tử đẹp trai nào của nước Mít. Ông này có hai anh rề. Một ông anh rề thuộc phái bỏ cu chủ trương hòa bình tụt sứt, tức là ông thầy cũ Trương đình Dzu, còn một ông anh rề lại chủ trương chiến tranh muôn năm, tức là Đại sứ Phạm Huy Ty.

Kỷ lục về xuất ngoại

Cậu Sáu Lê Tài Hòa, người đã từng mang mảy va li sa phía và si lip cóc sè về để tặng các nữ cử tri vừa được bầu là Dân biểu vô địch về xuất ngoại.

Riêng trong năm 1970, Cậu Sáu đã xuất ngoại tới 98 ngày lận. Lần nào cũng mang vợ đi theo. Và mỗi lần một bà vợ khác nhau.

Lần đầu cậu đi mí một bà vợ tên là Phan Thị Liêng. Lần thứ hai cậu lại đi mí một bà vợ khác tên là Phan thị Hoa. Riêng cái lần cậu đi mí bà Trần Dạ Xoa thì không được phép kể là vợ.

Trong 98 ngày bốn ba nơi hải ngoại để hoạt động cho dân cho đất nước ở HongKong Tân gia Ba, Pénaeg, tức là những hải cảng tự do buôn lậu um xùm mỗi ngày cậu được đổi 30 đơn vợ cậu cũng được đổi 30 đơn người ta tính ra rằng, vợ chồng cậu đã đổi được 5.880 đô la.

Nếu đổi theo hối xuất chính thức, mỗi đô la, cậu được lời (400-118 :) 282, và 5.880 đô la, cậu sẽ mang về một số lãi to là 1.678160 đ.

Ấy là chưa kể những sự mang về hàng 4, 5 va li hàng hóa.

Làm dân biểu như cậu Sáu coi mời sướng thấy mẹ!

Tổ sư cha những đũa ăn hại đá nát, đi chơi vung vít, và buồn lậu!

DÙI CUI LỆNH

□ DÙI CUI SỬ GIÀ thủ lệnh

Thành tích vĩ đại

Nhà Hát Tây với gánh cải lương thường trực trong đó từ gần 4 niên qua vẫn là nơi nổi tiếng nhất nước. Nổi tiếng hơn cả phủ Đâu Rồng, hơn luôn ông Tống Ngọc. Thiệu hạ không ngọt... bả chuyện nhà Hát Tây. Và còn tiếp tục bán dài dài. Báo ngày báo tuần, báo định kỳ đến đặc sa n, thậm chí cho đến các loại giải phẩm ấn hành tùy hứng bốn mùa cũng không bỏ sót để tài hấp dẫn nhà Hát Tây.

Tuy nhiên thành tích sáng chói nhất của gánh cải lương bất khả này là được các cây viết Pô tanh cử nhất nước nhắc đến đều đều. Hơn 100 thợ Pô tanh gỗ nhất làng báo Giao chỉ thuộc đủ mọi khuynh hướng người nào có kẹo lăm thì cũng phải hơn một.. chục lần là lướt vai đường về Nhà Hát Tây Quả là một thành tích mà không một cá nhân hay tập thể nào ở Anam Cộng Hoà có thể sánh bằng.

Với một nơi tiếng tăm lừng lẫy như rứa không chỉ ở trong nước mà còn nổi tiếng ở cả ngoại quốc, bốn sứ giả khi thủ lệnh Dũi Cui những tưởng mình sẽ không cần mó tới đó mần chi. Cối Giạc Châu này còn biết bao chuyện cần nói. Ấy vậy mà rồi rút cục, bốn sứ vẫn phải xách dùi củi tới vấn an nhà Hát, cho nó hợp... thời trang, hợp đạo Trời.

Dũi Cui Sứ ngụ bỏ mẹ

Số là, nguyên lai, từ khi 2 kếp vàng khờ và bạch phiến của Nhà Hát Tây, kếp phải từ chức Phó Chủ Tịch, kếp phải vào chơi trong dinh thự mùa hè tám góc, bốn sứ giả — như đa sẽ thiên hạ — nghĩ rằng, chắc cái mác bất khả của 2 đảng này sẽ bị Nhà Hát Tây lột lại trả đũa cho... tiền việc số sách nhà nước. Nào ngờ chờ mãi chẳng thấy rục rịch gì hết mà cũng chẳng thấy 2 đảng tự tử bỏ cái mác bất khả của mình. Bốn sứ bèn thắc mắc. Sao lạ vậy? Chuyện điếm nhục ề chề rành rành ra đó (diễn nôm theo mụ xã của bốn sứ ở nhà thì gọi là chuyện.. đôi quần). Cứu điếm Hiến Pháp Chân Kinh có gh rành rề nơi điều tam thập bát. Liệt Dương chường môn còn chờ gì? Hà cơ chưa cho áp dụng môn qui.

Chừng vỡ lẽ hiểu ra, mới thấy bốn sứ giả ngụ bỏ mẹ. Ngày toàn dân giao chỉ phải đi làm cái phần sư «thiên liêng» lựa chọn hơn 100 đảng... ông nói mới rước về để ngồi... trên đầu tia mình đã gần kè. Luật lựa chọn lại chưa được thông qua. Nhà nước còn cần đủ số đảo kếp ruột của mình ở nhà Hát Tây lắm lắm. Hai đảng vàng khờ và bạch phiến chưa bị lột mác bất khả thì vẫn còn có quyền do tay bỏ phiếu. Giai đoạn gay cần sắp tới nơi mà kếp đi 2 phiếu cũng hồi hộp lắm. Thà cứ ù lì làm ngoi đờ giữ cho đủ số chắc ăn hơn. Cần tắc vô ấy này mà.

Đó là lẽ công. Còn lẽ tư thì 2 đảng này vẫn có quyền tháng tháng «tút sè, 145 xấp nguyệt bồng», lại thêm 120 xấp tiền mần việc xã hội nữa. Ít ỏi gì còn tháng nào cứ đóp kỹ tháng ấy tội chớ gì từ chức nó phí đi. Tiền bá gia bá tánh đóng góp thời buổi này quân tử chỉ có thiệt thôi. Ấy là chưa kể đát kếp Nhà Hát còn có phận sự phải chia nhau phung phí kỹ hết sạch cái khoảng còn dư thừa quá nhiều của ngân sách Nhà Hát mà họ đã biểu quyết. Có vậy mới đúng truyền thống cái bang.

Nhớ chuyện... xưa, Kếp Trần Hưng Đạt cũng bị vô quả tang, dư luận ồn ào một dạo. Rồi cũng êm. Thời buổi này hàng ngày phải là đánh vật với ông Tống Ngọc muốn hựt hơi, lại còn chuyện Lèo, chuyện Kám pu Chia, chuyện giết bạc r xin, toàn chuyện giết gân, sôi bồng thảng dân đen hơi sức đầu quan tâm mãi tới dân đảo kếp Nhà Hát Tây. Vì vậy, cứ gồng mình nhập nhằng dăm bảy bữa. Sự ồn ào qua rồi dư luận lắng dịu là êm ru, đầu lại vào đày bất khả buồn...Khả bất như thường, xưa nay vẫn vậy. Bàn tán, thắc mắc chỉ tổ bực cái của mình.

Biếng ăn! Mất ngủ!

HÃY UỐNG:

SIROP RÉACTIN (Béta)

- AN NGON — MAU ĐÓI
- LÊN CÂN NHANH CHÓNG
- ĐỂ NGỦ YÊN LÀNH
- TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

Có bán tại các nhà thuốc

(S9N BYT/CBP)

PHÚ ĐỀ GIẢO CHI

Kính khùng

Ông Phó Rau Kẽm mới đây vừa tiết lộ: Hiện nay có nhiều kẻ đang bán nhà để tềch ra ngoại quốc. Riêng vợ chồng ông quyết sống chết với đất nước này. Năm ngoái vợ chồng ông có xin ít đất ở Đà Lạt để chăn nuôi, mà đến nay vẫn chưa được và không biết phải vận động như thế nào để được toại nguyện vì vợ chồng ông nghèo quá làm gì có tiền để dứt lốt...

Tham những tuy rằng được nói tới hàng ngày, nhưng qua tiết lộ của ông Phó Rau Kẽm, bọn C.O vẫn thấy sợ muốn rụng rốn. Dù phải ngồi chơi xơi nước, nhưng uy quyền của Phó Vương Rau Kẽm có thừa, mà vẫn phải lo lốt mới được việc; Thử hỏi bọn dân đen trên rừng dưới đất thì sống thế chớ nào nổi với tham những!

Thích ngồi chơi

Cũng ông Phó Rau Kẽm, vừa cho làng báo Anamta biết ông đã đề nghị với tổng thống Thiệu để ông tái tranh cử cùng với liên danh tổng thống Thiệu; Nhưng đến nay tổng thống Thiệu vẫn chưa trả lời về đề nghị đó.

Tiết lộ của ông Phó Rau Kẽm làm bọn C.O ngạc nhiên không ít. Ta ước đây đã có lần ông ngó ý từ chức Phó Vương, vì chịu không nổi cảnh buồn nan của một người ngồi chơi xơi nước. Bây giờ ông lại tự nguyện xin đứng chung với tổng thống Thiệu, thì quả là khó hiểu thật.

Phải chăng ông Phó Rau Kẽm bắt đầu tìm thấy cái hứng thú... uống nước với, lái máy bay nhà lộn trên mây và thỉnh thoảng chửi vung vít cho sướng miệng?

Làm lãn

Trong một buổi thuyết trình mới đây, ông Chủ tịch Tối Cao Pháp Viện đã cho rằng việc kiểm soát hợp hiến tính của các đạo luật đã làm nảy sinh ra nhiều khó khăn. Theo ông, về phương diện luật pháp thuần túy, một đạo luật bất hợp hiến phải bị tuyên bố vô hiệu. Nhưng về phương diện chính trị sẽ gặp phải khó khăn. Chẳng hạn: Các đạo luật trong chế độ dân chủ do Quốc Hội bầu cử và ý muốn của Quốc Hội được xem là ý muốn của dân. Cơ quan có thẩm quyền kiểm soát hợp hiến tính, sẽ kiểm soát ý muốn của dân. Đó là một sự việc mà nhiều người không thể chấp nhận được.

Theo bọn C.O. ông Chủ tịch TCPV đã làm lãn khi quan niệm... máy móc như vậy. Tư cách của phần lớn các ông lập pháp đã được chứng minh qua những việc làm bản thủ, vô liêm sỉ, như buôn lậu, ăn cắp, bán chữ ký, cúi đầu làm gia nô cho Nhà Nước. Giả thử máy ông này bị Xija hoặc Vem mua chuộc, thì thử hỏi những đạo luật do các ông ấy làm ra có phản ảnh được ý muốn của dân không? Hóa cho nên không thể quan niệm rằng việc kiểm soát hợp hiến tính của các đạo luật là kiểm soát ý muốn của dân được, chẳng lẽ cơ quan có trách nhiệm như TCPV... muốn tránh né vì một lý do thâm kín nào khác.

Cháy nhà ra mặt chuột

Tên đồ tề khát máu Calley vừa tiết lộ một chuyện đơng trời qua tập hồi ký của hắn: Trong thời gian bị giam lỏng Calley đã nhận được cả ngàn bức thư của những lính Mẽo đã từng đánh đấm ở Aram, công nhận việc giết thường dân Anam là chuyện quá thường!

Rõ là cháy nhà ra mặt chuột. Nếu vụ tàn sát thường dân ở Mỹ Lai không bị đưa ra ánh sáng, chắc chắn khó có ai biết đến một sự thật khốn nạn và thê thảm như vậy. Bọn C.O rất lấy làm ngạc nhiên về thái độ im lặng của Nhà Nước Anamta, kể từ lúc xảy ra vụ án Mỹ Lai, tới lúc tên sát nhân Calley được ông tổng thống xứ Tap Chúng phóng thích. Phải chăng Nhà Nước Anamta cũng quan niệm việc giết chóc thường dân trong chiến tranh là một chuyện quá thường? Hoặc giả, sự làm lãn chuyện tổng thống Nixon sẽ buồn lòng?

Ăn hại

Về phần Nhà Nước đã buồn nản như vậy, nhưng về phía Quốc Hội Anamta lại càng buồn nản hơn nữa. Những vụ sát nhân kinh tởm tương tự

như vụ Mỹ Lai, nếu quy trách nhiệm cho Giới hữu trách Mẽo, giới hữu trách Anamta cũng không phải là không đúng. Tuy nhiên muôn sự vẫn do các đảng dân biểu, nghị ngơm, tục gọi là các nhà lập pháp, chỉ lo ăn tục nói phét, chứ cóc chịu soạn thảo một qui chế rõ rệt đối với các lính đồng miah.

Bởi vậy hóa cho nên, do đó... bọn lính vô kỷ luật, khát máu mới coi mạng sống thường dân Anamta như con sâu, con bọ, muốn giết chơi lúc nào thì giết.

Cố hỏ mang

1 số đồng bào miền Kiêm Tân, Long Khánh viết thư về tòa soạn nhờ bọn C.O kêu cứu với nhà nước một việc như sau: Nguyên năm 1957 chính quyền có cho xe ủi đất ủi được 300 mẫu đất cho người dân miền Kiêm- Tân.

Dân miền này đồ mồ hôi nước mắt canh tác được 3 niên thì có lệnh chính quyền bắt tất cả ruộng nhờ xe ủi phải đóng thuế mỗi mẫu 5 bò. Sau đó vì có sự đổi chác nào đó giữa Ủy Ban Hành Chánh Xã và ông Cố xứ Phát Hải, nên 14 trong số 300 mẫu đất thuộc 'của riêng' Cố Chánh Xứ Phát Hải. Bởi vậy những người có ruộng thuộc về đất riêng của Cố phải nộp thuế cho Cố một cách rất nặng. Sau vì nghe Nhà Nước ra thông cáo minh xác rằng Nhà Nước không đánh thuế một thửa ruộng nào của nông dân nên đã tự động ngưng nộp thuế. Sau đó lại có lệnh tất cả các ruộng có xe ủi đất phải nộp thuế cho Xã và đóng tờ cho NDTV, quá hạn 25-3-71 sẽ bị tịch thu. Sau lệnh này dân có ruộng lại làm đơn lên UB HXC và Ty Điện Địa Tỉnh nhưng hai cơ quan này không nhận vì áp lực nào đó. Rồi bắt chợt đến ngày 01-4-71 ông Cố Chánh Xứ Phát Hải đưa khoảng 300 con chiến vũ trang dao búa vào đàn áp những người đang làm ruộng...

C.O mong rằng Nhà Nước với chính sách người cày có ruộng, hãy vén tay áo can thiệp dùm vụ rắc rối này cho dân cày được nhờ tí tình.

Những tên trí thức bản

Theo một bản thống kê của BTC, thì ít nhất có cả ngàn ông bà Bác Sĩ, Dược Sĩ đã trốn sâu lậu thuế bằng hình thức khai man số lợi tức. Bọn C.O thấy thật là khốn nạn. Trong lúc quân công thiếu điều chỉ còn cái quần si líp rách mà vẫn phải è cổ ra đóng thuế, thì có những ông bà trí thức khoa bảng hái ra bạc, mửa ra tiền lại để tiện trốn lánh việc đóng góp theo luật định.

Thống kê của Bộ TC cũng làm cho bọn C.O lăm lăm nghĩ, tại sao những giới hái ra bạc lại trốn thuế một cách dễ dàng thế? Phải chăng kẻ nào có tiền nhiều, lo việc trả nước nhanh thì miễn khoản thuế má. Còn những người khổ rách áo ôm không tiền lo lốt thì rảng è cổ ra mà chịu?

Ăn cướp cơm chim

Nhân đề cập đến những tên trí thức khoa bảng bản thủ, để tiện bọn C.O chợt nhớ tới cuộc tranh chấp giữa các phòng vấn viên và nhà trí thức khoa bảng Nguyễn Khoa Phồn Anh Giám đốc Trung Tâm Nghiên Cứu Việt Nam. Như một số báo Anamta đã loan tải, Ông GĐ và Ông Chủ Tịch HĐQT đã cấu kết với nhau ăn chặn tiền lương của nhân viên (phần lớn đều là những sinh viên nghèo) - Theo đúng 'contrat' với cơ quan Juspao, lương tối thiểu ủa một phòng vấn viên là 18 xín, nhưng người giám đốc trí thức khoa bảng đã ăn chặn bằng cách chỉ trả 12 xín! Ngoài vấn đề tiền lương ra, còn nhiều thứ quyền lợi khác của các sinh viên nghèo cũng bị ông trí thức khoa bảng thò lưỡi bản liềm vào.

Thấy bị bóc lột anh chị em nhân viên đã trả 14 đầu đòi hỏi quyền lợi một cách hợp lý thì bị nhà trí thức khoa bảng chơi trò bản là đóng cửa trung tâm để một mặt chạy làng, một mặt cho bọn nhân viên rách thất nghiệp phải bỏ dở việc học hành để đi làm đây tở con sen cho những tên khoa bảng! Thật là... trí thức khoa bảng rõ khác!

Già để non hột

Nghị và dơ lin Giáp Văn Thập hình như ngừa móng muốn sang ngồi chiếc ghế ở Hạ Viện nên mới đây đã vẩy và dơ lin ướt nhẹp cả Hội Đồng Đô Thiêng, Nghị hỏn Thập chửi bới dân biểu Ngô Công Đức là đâm vào đít chiến sĩ;

ĐA DANH cầm trồng

Nhưng đến khi dân biểu Đức vào HĐQT đòi đấu võ lười, thì nghị hỏn Giáp Văn Thập rét, viện lý này lẽ nọ để tránh một cuộc đối thoại công khai cần thiết. Rõ là chỉ giới cái lỗ miệng lười bôi va dơ lin hên nào chẳng thò ra, rút vào nhanh như chớp.

Tháp ngà

San nguồn tin của Bộ T.C loan báo sắp phát hành loại giấy bạc 1 xín, nghị Oánh chủ tịch UB KT Thượng-Viện đã tuyên bố đại khái loại giấy bạc 1 xín sẽ giúp dân dễ... để dành tiền và nhà nước sẽ bớt được khoản chi phí kiểm kê mỗi tháng 4 triệu bạc.

Nhận xét của nghị Oánh đúng là nhận xét của một kẻ sống trong tháp ngà. Thử hỏi dân chúng đang chơi với bởi thuế này má nọ, gạo cóc đủ ăn thì lấy chớ tiền đâu mà để dành. Còn khoản phát hành loại giấy bạc một xín sẽ bớt được 4 tề chi phí kiểm kê, thì sao nghị Oánh không đề nghị Nhà Nước phát hành luôn loại giấy bạc 5 xín hoặc 50 xín cho tiện việc sổ sách Nhà Nước?

Có tí rõ khác

Cuộc bầu cử Xã Ấp vừa qua tại Xã Tân Sơn Nhi đã bị Tòa Hành Chánh truyền hủy bỏ kết quả và phần lớn các đặc cử viên chơi thời gian lãn. Tương rằng mấy ông đặc cử viên ma nộp phen này sẽ phải đeo mo lên mặt cho khỏi xấu hổ. Nào ngờ mấy ông xã xệ gian lại vùng tiền cầu cứu luật sư Nguyễn Văn Chức để kiện lên Tòa trên. Bọn C.O tin rằng luật sư Chức người hung niên chẳng ông Nhà Nước trong vụ Kiêm Ước, sẽ chẳng khi nào bênh vực những tên trí thức hủi trốn quân dịch bằng cách cố nhào vào cái ghế Xã Xệ, đầu. Cầu LS Chức là cầu nhằm người rồi đấy.

Quân tiếp vụ S.O.S?

Theo một nguồn tin có thẩm quyền thì rất có thể hàng Quân Tiếp Vụ sẽ tăng nay mai vì Cục QTV đã bị lỗ tới 2 tỉ bạc. Nguyên do chỉ vì cái môn Song Hành và 7 biện pháp kinh tế mới của ông Tổng Ngốc. Theo chỗ bọn C.O được biết để giải quyết cái lỗ thủng trên Hội Đồng Quản Trị Cục QTV đã đề nghị hai giải pháp như sau: Hoàn ngân sách quốc gia phải trợ cấp phần ngân khoản thiếu hụt để giữ nguyên tình trạng giá cả QTV. Hoặc phải tăng giá hàng QTV để quân binh vốn luân chuyển của Cục QTV.

Hiện Cục QTV đã đề nghị giải pháp thứ nhất với Bộ Kinh Tế nhưng cóc được chấp thuận. Thế là coi như cái ơn mưa móc cuối cùng của Nhà Nước đối lập với lính tráng Anamta cũng sắp đi đong, điệu này lính tráng có lẽ phải tập nhai vì vì ra đô họa chẳng mới khỏi đói.

HAI NĂM RỒ MƯỜI

Anh em tòa soạn Con Ong rất lấy làm đau buồn báo tin cùng độc giả hai quả tạ sau đây:

ĐIỀU MỘT: Kể từ số này, Con Ong lại tạm phải tụt xuống 12 trang. Cái sự xuống thang này chỉ là tạm thời mà thôi vì lý do bất khả kháng: giấy in báo quá khó khăn dù rằng có đồng bạc tới đâu cũng khó lòng mua nổi. Cái sự xuống thang tạm thời này chắc chắn sẽ không lâu. Xin độc giả yêu Con Ong đừng buồn. Bài vở y boong.

ĐIỀU HAI: Kể từ nay vấn đề quảng cáo cũng tạm thời được chấm dứt, ngoại trừ những quảng cáo dài hạn đã được ký hợp đồng.

Tất cả mọi giấy tờ đã cấp phát từ trước ngày 15-4-71 liên hệ đến Con Ong đều vô giá trị.

Mọi sự lạm dụng danh nghĩa C.O bất cứ dưới hình thức nào sẽ bị truy tố trước pháp luật.

Quản lý: HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 820 đ.